

Súd: Okresný súd Košice I
Spisová značka: 17C/178/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7114209247
Dátum vydania rozhodnutia: 27. 06. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ing. Andrea Škapincová, PhD.
ECLI: ECLI:SK:OSKE1:2019:7114209247.26

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Košice I sudkyňou JUDr. Ing. Andreou Škapincovou, PhD. v spore žalobcu: EX CREDIT, a.s., IČO: 36 572 586, so sídlom Pribinova 25, 811 09 Bratislava, právne zastúpený: WERNER & Co. s.r.o., so sídlom Žltá 2/F, 851 07 Bratislava, IČO: 36 869 643, proti žalovanému: T.. B.. K. I. - A. N., T.: XX XXX XXX, A. A. Ž. Č.. X, XXX XX C., právne zastúpený: Advokátska kancelária Hopferova s.r.o., so sídlom Bajzova 2, 040 01, Košice, IČO: 47 254 220, za účasti intervenienta na strane žalovaného: KOMUNÁLNA poisťovňa, a.s. Vienna Insurance Group, so sídlom Štefánikova 17, 811 05 Bratislava, IČO: 31 595 545, právne zastúpená: Mgr. Dalibor Tverďák, advokát, so sídlom Krmanova 1, 040 01 Košice, v konaní o zaplatenie 37.521,- EUR s príslušenstvom a o vzájomnej žalobe, takto

rozhodol:

- I. Konanie o žalobe zo dňa 7.4.2014 v časti o zaplatenie 3.638,92 EUR z a s t a v u j e .
- II. Žalovaný je p o v i n n ý žalobcovi uhradiť sumu 192,20 EUR do 15 dní odo dňa právoplatnosti rozsudku.
- III. Žalobu zo dňa 7.4.2014 v prevyšujúcej časti z a m i e t a .
- IV. Vo vzťahu k žalobe zo dňa 7.4.2014 žalovanému p r i z n á v a nárok na náhradu trov konania voči žalobcovi v rozsahu 100%, vo vzťahu k žalobe zo dňa 7.4.2014 intervenientovi na strane žalovaného p r i z n á v a nárok na náhradu trov konania voči žalobcovi v rozsahu 100%. O výške náhrady trov konania rozhodne súd uznesením, ktoré vydá súdny úradník po právoplatnosti tohto rozsudku.
- V. Vzájomnú žalobu zo dňa 30.9.2016 z a m i e t a .
- VI. Žalovanému zo vzájomnej žaloby p r i z n á v a nárok na náhradu trov konania vzájomnej žaloby voči žalobcovi v rozsahu 100%. O výške náhrady trov konania rozhodne súd uznesením, ktoré vydá súdny úradník po právoplatnosti tohto rozsudku.

o d ô v o d n e n i e :

1. Žalobca sa podanou žalobou zo dňa 7.4.2014 domáhal zaplatenia sumy 37.521,- EUR. Podanie žaloby odôvodnil tým, že u žalovaného podal návrhy na vykonanie exekúcie, pričom žalovaný ako exekútor prijal od povinných finančné plnenia, ktoré následne žalobcovi nepoukázal. Žalovaný vystavil žalobcovi faktúry, v ktorých fakturoval náklady za súdne poplatky za udelenie poverenia v exekučných konaniach v celkovej výške 37.521,- EUR. Nárok v zmysle faktúr žalovaný použil na započítanie voči pohľadávkam žalobcu ako oprávneného v exekučnom konaní na vyplatenie prijatého plnenia v exekúcii. Na započítanie použil žalovaný svoje pohľadávky z faktúr č 2013087.č. 213096, č. 213102, č. 213106, č. 213115 a vlastné záväzky voči žalobcovi vo výške 38.641,03 EUR. Výsledok započítania, prebytok vo výške 1.120,03 EUR žalovaný žalobcovi uhradil. Žalobca neuznáva započítanie vzájomných pohľadávok

v celej uplatnenej výške 37.521,- EUR a preto žalovaného vyzval na úhradu protiprávne započítaného plnenia. Žalovaný oznámil, že faktúry vystavil s poukazom na ust. § 2 ods. 1 písm. f/ zákona 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch, v zmysle ktorého poplatníkom súdneho poplatku za udelenie poverenia na vykonanie exekúcie v exekučnom konaní je oprávnený.

2. K právnej stránke veci žalobca uviedol, že žalovaný v zmysle § 36 ods. 8 Exekučného poriadku je povinný prijaté peňažné prostriedky poukázať oprávnenému bezodkladne najneskôr do 14 dní od ich prijatia, ak odsek 9, alebo 4. časť zákona neustanovuje inak, alebo ak sa exekútor s oprávneným písomne nedohodol inak. Ďalej žalobca poukázal na znenie § 46 ods. 4 Exekučného poriadku, podľa ktorého plnenia prijaté alebo vymožené z majetku povinného sa na úhradu pohľadávky použijú v poradí: trovy exekútora, istina vymáhanej pohľadávky, príslušenstvo vymáhanej pohľadávky priznané exekučným titulom, trovy oprávneného. Zároveň v zmysle ust. § 46 ods. 5 Exekučného poriadku z prijatého plnenia sa na pohľadávku na trovy exekútora použije vždy najviac 24% plnenia. Uviedol znenie § 243b ods. 13 Exekučného poriadku, podľa ktorého ak exekútor podľa predpisov účinných do 31.10.2013 prijal alebo vymohol od povinného plnenie, ktoré k 1.11.2013 nepoukázal oprávnenému, je povinný prijaté alebo vymožené plnenie po použití podľa § 46 ods. 4 a 5 Exekučného poriadku poukázať oprávnenému najneskôr do 15.11.2013, porušenie tejto povinnosti je závažným disciplinárnym previnením exekútora. Uvedené ustanovenia boli do právneho poriadku zavedené zákonom č. 299/2013 Z. z., ktorý nadobudol účinnosť od 1.11.2013. V zmysle ust. § 243b Exekučného poriadku je táto právna úprava aplikovateľná aj na exekučné konania začaté pred dňom účinnosti tohto zákona. Ďalej poukázal na to, že zákon 299/2013 Z. z. bol v Zbierke zákonov uverejnený dňa 4.10.2013 a odo dňa 4.10.2013 teda platí, že žalovaný bol oboznámený s jeho obsahom a bol povinný ho dodržiavať. Podľa názoru žalobcu je odklad účinnosti právneho predpisu na deň 1.11.2013 z tohto pohľadu právne irelevantný. Z citovanej právnej úpravy § 46 Exekučného poriadku, podľa názoru žalobcu vyplýva, že žalovaný nie je za žiadnych okolností oprávnený vykonať zápočty vlastných pohľadávok voči pohľadávkam oprávneného na vydanie prijatého, respektíve vymoženého plnenia z vykonaných exekúcií, ale je povinný s finančnými prostriedkami naložiť predpísaným spôsobom. Podľa názoru žalobcu, žalovaný svojim postupom zmiešal všetky prebiehajúce exekučné konania a nakladal s nimi ako keby išlo o jedno konanie. Žalobca nesúhlasil s fakturáciou súdnych poplatkov za udelenie poverenia v exekučných veciach pre súdneho exekútora a to z dôvodu, že žalovaný nepreukázal skutočnú úhradu súdnych poplatkov, ku ktorým vystavil žalobcovi faktúry a nevysvetlil, prečo vo viacerých prípadoch uhradil súdny poplatok viacnásobne, prípadne prečo viacnásobné plnenie požaduje od žalobcu a taktiež žalovaný nepreukázal a ani netvrdí, že žalobca ho požiadal, respektíve mu dal pokyn na úhradu akýchkoľvek súdnych poplatkov. Podľa žalobcu žalovaný konal svojvoľne a bez príkazu, teda išlo o jeho vlastnú aktivitu, za ktorú nie je možné postihovať žalobcu. Dodal, že napriek nesúhlasu žalobcu, ktorý bol žalovanému známy, a to z listu zo dňa 25.9.2013, žalovaný vykonával úhrady súdnych poplatkov za udelenie poverenia a fakturoval ich žalobcovi naďalej faktúrami 2013/102, 2013/106, 2013/11 v celkovej sume 33.082,50 EUR. Žalobca z vyššie uvedených dôvodov považuje jednostranné zápočty žalovaného za neplatené pre ich rozpor so zákonom.

3. Žalovaný v odpore zo dňa 19.5.2014 (čl. 61) konštatoval, že súdne poplatky za udelenie poverenia uhradil za oprávneného exekútor, pričom v zmysle § 2 ods. 1 písm. f/ zákona o súdnych poplatkoch tieto poplatky má hradiť oprávnený. Žalobca mu jednoznačne dal pokyn na uhradenie uvedených súdnych poplatkov a nepredložil žiaden dôkaz o úhrade súdnych poplatkov, a ani žalovanému nebol zo strany konajúceho súdu vrátený žiaden poplatok ako uhradený duplicitne. Žalovaný vo svojej účtovnej evidencii neeviduje žiaden záväzok voči žalobcovi.

4. Intervenient vo vtedajšom postavení vedľajšieho účastníka (čl. 110) navrhol svoj vstup do konania a zároveň navrhol doplniť dokazovanie, či exekučné konania uvedené v návrhu boli ukončené, respektíve ktoré boli ukončené a či v nich došlo k vymoženiu peňažnej sumy. Vzhľadom na znenie § 36 ods. 8 a § 46 ods. 4 a 5, § 243b ods. 2 a ods. 13 Exekučného poriadku žiadal, aby súd vyjasnil, právne kvalifikoval, či uplatnený nárok považuje za nárok založený len na ust. § 36 ods. 8 Exekučného poriadku, alebo za nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia podľa § 454 Občianskeho zákonníka, alebo nárok na náhradu škody. Ak ide nárok na náhradu škody, či nárok súd posudzuje podľa ust. § 420 Občianskeho zákonníka alebo podľa ust. § 33 Exekučného poriadku.

5. V podaní zo dňa 27.5.2015 (čl. 111), vedľajší účastník doplnil, že v zmysle nálezu Ústavného súdu Slovenskej republiky PL ÚS 49/03 zo dňa 10.1.2005 a rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej

republiky sp. zn. 3Cdo 58/2009, vzťahy, ktoré sú založené na nerovnom postavení účastníkov a v ktorých orgány verejnej moci rozhodujú o právach a povinnostiach účastníkov na báze autoritatívnosti sú verejnoprávne. Z definície právneho postavenia súdneho exekútora priamo Exekučným poriadkom vyplýva, že exekútor v exekučnom konaní vykonáva úlohy štátneho orgánu, preto je naňho potrebné hľadieť ako na orgán, ktorému je zverený výkon verejnej (štátnej) moci v rozsahu ustanovenom zákonom, a to Exekučným poriadkom a subsidiárne Občianskym súdnym poriadkom (podobne pozíciu súdneho exekútora definujú rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4Cdo 41/2009 a 3 Cdo 199/2009).

6. V podaní zo dňa 3.7.2015 (čl. 119) žalovaný ďalej uviedol, že žiadnym spôsobom sa neobohatil na úkon žalobcu. V zmysle § 5 Exekučného poriadku je výkon exekučnej činnosti výkonom verejnej moci a preto nemožno na výkon verejnej moci vzťahovať predpisy súkromného práva, teda Občiansky zákonník, ktorý v § 451 upravuje podmienky bezdôvodného obohatenia. Tiež sa stotožnil s tvrdeniami vedľajšieho účastníka ohľadom právnej kvalifikácie nároku ako nároku na náhradu škody v zmysle zákona 514/2003 Z. z., avšak v takom prípade chýba pasívna vecná legitímácia žalovaného. Pokiaľ ide o posúdenie nároku v zmysle § 420 Občianskeho zákonníka ako nároku zo zodpovednosti za škodu, uviedol, že musia byť splnené všetky predpoklady zodpovednosti za škody, pričom je potrebné, aby sa úkon kvalifikoval ako protiprávny a teda taký, kde zákon vyžaduje porušenie právnej povinnosti, ktorá je uložená fyzickej osobe alebo právnickej osobe. Mal za to, že z jeho strany nedošlo k žiadnemu protiprávnemu úkonu a teda nie sú naplnené predpoklady na uplatnenie zodpovednosti za škody zo strany žalobcu. Rovnako absentuje aj príčinná súvislosť.

7. Zo zápisnice z pojednávania z 28.1.2016 (čl. 142) vyplýva, že podľa žalovaného nie je zrejmé, na základe čoho sa žalobca domáha vyplatenia sumy, považuje nárok za nepreukázaný. Súd mal za to, že ide o nárok uplatnený v zmysle § 36 ods. 13 Exekučného poriadku pre nesplnenie povinnosti zo strany súdneho exekútora vyplatiť oprávnenému vymoženú sumu vo výške a v lehote určenej Exekučným poriadkom. Žalovaný uviedol, že v predmetných asi 4000 exekučných spisoch bol podaný návrh na zmenu exekútora, pričom ide o spisy, v ktorých žalovaný platil zo svojich finančných prostriedkov poplatok za udelenie poverenia. Žalovaný však nedisponuje exekučnými spismi, nakoľko po právoplatnej zmene exekútora spis postúpil novému súdnemu exekútorovi.

8. V podaní zo dňa 25.2.2016 (čl. 149) žalobca argumentoval nálezom Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. II ÚS 165/2012 z 13.2.2013, podľa ktorého výkon exekučnej činnosti predstavuje zverený výkon štátnej moci, čo vyplýva aj zo samotnej právnej úpravy § 5 ods. 2 Exekučného poriadku. Súdny exekútor pri výkone exekučnej činnosti nie je nositeľom základných práv a slobôd, ale je predstaviteľ verejnej moci. Postavenie súdneho exekútora v súvislosti s rozhodovaním súdu o trovách exekúcie a jeho odmene, je však odlišné, pretože § 37 Exekučného poriadku priznáva súdnemu exekútorovi postavenie účastníka konania, ak súd rozhoduje o trovách exekúcie. Trovami exekúcie sú podľa ust. § 200 ods. 1 Exekučného poriadku odmena exekútora, náhrada hotových výdavkov a náhrada za stratu času pri vykonávaní exekúcie. Pokiaľ ide o rozhodovanie o trovách exekúcie, prevažuje aspekt postavenia exekútora ako osoby vykonávajúcej slobodné povolanie, ktorá má ekonomický záujem na priebehu a výsledku exekučného konania a ktorej majetkové práva môžu byť rozhodnutím orgánov verejnej moci dotknuté. Súdny exekútor vykonáva exekučnú činnosť ako slobodné povolanie, teda ako podnikateľskú činnosť a na účely tvorby zisku, koná vo vlastnom mene a na vlastný účet, preto záver, že v tomto postavení nemôže byť subjektom zodpovedným z bezdôvodného obohatenia je podľa Ústavného súdu Slovenskej republiky nesprávny a nelogický, keďže základné predpoklady pre vznik bezdôvodného obohatenia na strane súdneho exekútora boli naplnené, t.j. peňažné prostriedky boli pripísané na jeho účet a právny dôvod na základe ktorého sa plnilo odpadol tým, že právoplatné a vykonateľné rozhodnutie súdu o povinnosti nahradiť trovy exekúcie bolo zrušené. Podľa žalobcu úhrada súdneho poplatku podľa položky 13 písm. a/ zákona č. 71/1992 Zb. zo žiadosti o udelenie poverenia súdnemu exekútorovi za oprávneného je hotovým výdavkom súdneho exekútora v zmysle § 22 ods. 1 vyhlášky č. 288/1995 Zb., podľa ktorého súdnemu exekútorovi patrí popri odmene aj náhrada hotových výdavkov účelne vynaložených v súvislosti s vykonaním exekučnej činnosti, pričom táto náhrada zahŕňa najmä cestovné náhrady, poštovné a telekomunikačné výdavky, znalecké náhrady a poplatky. Dodal, že v zmysle § 44 ods. 11 Exekučného poriadku, v prípade zmeny exekútora sa trovy exekúcie pôvodného exekútora vypočítajú tak, ako keby došlo k zastaveniu exekúcie (fikcia zastavenia exekúcie). Podľa § 203 ods. 1 Exekučného poriadku, v prípade ak dôjde k zastaveniu exekúcie zavinením oprávneného, súd môže

uložiť nahradiť nevyhnutné trovy exekúcie. Podľa § 200 ods. 5 Exekučného poriadku, ak súd rozhodne o zastavení exekúcie, rozhodne aj o tom, kto a v akej výške platí trovy exekúcie.

Z uvedeného podľa žalobcu vyplýva to, že súdny exekútor ako podnikateľ, nositeľ základných práv a slobôd si od oprávneného môže uplatniť náhradu hotových výdavkov v prípade zmeny exekútora, uplatnením nároku na náhradu nevyhnutných trov exekúcie v rámci exekučného konania, a to na základe rozhodnutia exekučného súdu o trovách exekučného konania. Hoci nie je vylúčené, aby si náhradu hotových výdavkov uplatnil ako hmotnoprávnu pohľadávku voči oprávnenému započítaním proti hmotnoprávnej pohľadávke oprávneného voči súdnemu exekútorovi ako podnikateľovi.

Žalobca poukázal, že súdny exekútor v prejednávanej veci pri bezodkladnom poukázaní prijatých prostriedkov však vystupoval ako nositeľ verejnej moci pri výkone exekučnej činnosti a vymoženú sumu od povinného bol povinný poukázať oprávnenému. Žalobca poukázal na znenie § 36 ods. 8 Exekučného poriadku, že exekútor pri bezodkladnom poukázaní prijatých prostriedkov oprávnenému vystupuje ako nositeľ verejnej moci pri výkone exekučnej činnosti. Uviedol, že § 36 ods. 13 Exekučného poriadku umožňuje rýchlu a účinnú ochranu voči súdnym exekútorom, keďže nepoukázanie peňažných prostriedkov v lehote podľa § 36 ods. 8 Exekučného poriadku je nesprávny úradný postup, pretože ide o porušenie povinnosti urobiť úkon v zákonnej lehote a oprávnenému, ak by nebolo ust. § 36 ods. 13, by zostalo uplatniť nárok na náhradu škody podľa § 9 zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci, prípadne podľa § 33 Exekučného poriadku (ďalej aj EP), ktorý zakladá subsidiárnu zodpovednosť samotného exekútora za škodu. Nárok oprávneného na poukázanie prijatého plnenia exekútorom podľa § 36 ods. 8 EP sa vzťahuje na exekútora ako vykonávateľa verejnej moci a nejde o pohľadávku v občiansko-právnom zmysle, nevzniká občiansko-právny vzťah, ale procesno-právny vzťah medzi účastníkmi konania a subjektom povereným vykonávať verejnú moc. V prípade náhrady súdneho poplatku k takému vzťahu dochádza, pretože ide o majetkovo-právny vzťah súkromno-právneho charakteru medzi exekútorom a oprávneným, kde si exekútor uplatňuje majetkový nárok, ktorý vymáha vo vlastnom mene a na vlastný účet. Podľa názoru žalobcu, ak si súdny exekútor uplatňuje trovy exekúcie, hoci v tomto prípade má postavenie nositeľa základných práv a slobôd, nemôže tak urobiť iným spôsobom ako zákonom ustanoveným uplatnením nároku na náhradu trov exekúcie v exekučnom konaní.

Ďalej uviedol, že v prípade prijatých súm, ktoré mal exekútor poukázať oprávnenému nedošlo k bezdôvodnému obohateniu, pretože tieto sumy sa netýkali odmeny exekútora, ani jeho hotových výdavkov, teda súdny exekútor si svoju hmotno-právnu pohľadávku na náhradu hotových výdavkov ako podnikateľ nemohol započítať voči žiadnej pohľadávke hmotno-právneho charakteru oprávneného voči nemu ako podnikateľovi, pretože taká neexistuje. Dodal, že započítať dve pohľadávky nie je možné, keďže jedna, ktorá sa uplatňuje v rámci rozhodovania o trovách exekúcie proti oprávnenému vzniká momentom zmeny súdneho exekútora a vzniku fikcie zastavenia exekúcie a ide o pohľadávku súdneho exekútora súkromno-právneho charakteru, teda ako fyzickej osoby podnikateľa voči oprávnenému a druhá sa uplatňuje v rámci exekučnej činnosti súdneho exekútora a spočíva v pohľadávke verejno-právneho charakteru oprávneného voči súdnemu exekútorovi ako vykonávateľa verejnej moci na poukázanie prijatých peňažných prostriedkov od oprávneného. Teda tieto dve existujúce pohľadávky nie sú vzájomné a nie sú spôsobilé na započítanie, keďže jedna pohľadávka je súkromno-právneho charakteru (náhrada hotových výdavkov) a druhá z verejno-právneho charakteru (pohľadávka na poukázanie prijatých peňažných súm v lehote maximálne 90 dní). Ďalej poukazoval na rozhodnutie č. 58/2003 uverejnené v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a súdov Slovenskej republiky sp. zn. 4Ncdo 14/2011, v zmysle ktorého započítanie (kompenzácie) je spôsob zániku vzájomne sa kryjúcich pohľadávok dlžníka a veriteľa a právne účinky (zánik záväzkov) nastávajú ku dňu stretnutia vzájomných pohľadávok, ak sú splnené všetky predpoklady pre započítanie: a) vzájomnosť pohľadávok - musí ísť o dve záväzky medzi tými istými subjektmi, kde veriteľ jednej pohľadávky je zároveň dlžníkom druhej, b) rovnaký druh plnenia - predmetom plnení oboch pohľadávok musia byť veci rovnakého druhu, nie však individuálne určené, c) spôsobilosť pohľadávok na započítanie - musí ísť o pohľadávky zo súkromno-právneho vzťahu, nie zo vzťahu verejno-právneho, pričom kompenzovateľné nie sú pohľadávky, ktorých započítanie je vylúčené zákonom alebo dohodou, d) právny úkon smerujúci k započítaniu.

9. Na pojednávaní dňa 5.4.2016 (čl. 192) súd vypočul konateľa žalobcu, B. Y., ktorý uviedol, že skutočnosť či boli priložené kolký k jednotlivým exekúciám nemôže potvrdiť ani vyvrátiť, nemôže to vylúčiť, má takú informáciu, že kolký boli štandardne pridávané. Na otázku akým spôsobom vie žalobca

preukázať platenie kolkov k návrhu, žalobca uviedol, že samotný doklad o tom spoločnosť nemá, len že kúpila kolky, ktoré boli pridané k návrhu na vykonanie exekúcie. Žalovaný žiadal, aby žalobcovi bola uložená povinnosť preukázať úhradu kolkov, nakoľko podnikateľský subjekt musí mať poplatky evidované a zotrval na svojom tvrdení, že k návrhu neboli kolky prikladané. Žalobca uviedol, že spolupracuje s viac ako päťdesiatimi exekútormi a nemá presnú evidenciu, ktorému exekútorovi idú ktoré kolky. Nevie, ako by preukázal, že tento kolok bol kúpený na ktorú exekúciu. Žalovaný uviedol, že pokiaľ žalobca nemá evidenciu o úhrade kolkov, nevie ako má evidované v účtovníctve dané pohľadávky a ako vie, že má takýto kolok vymôcť a podľa čoho vyčíslil zostatok dlžnej čiastky voči povinnému. Žalobca k tomu uviedol, že nevie preukázať skutočnosť, že každý jeden kolok bude mať v účtovníctve zapísané exekučné číslo.

10. Na čl. 758 až čl. 803 sa nachádza tabuľka, ktorú predložil žalovaný, v ktorej uviedol čísla exekučných spisov, vymožené finančné prostriedky a platby uhradené na účet oprávneného.

11. Na pojednávaní dňa 7.6.2016 (čl. 806) právna zástupkyňa žalovaného uviedla, že v júni, alebo júli 2013 boli zo strany žalobcu hromadne podávané návrhy na zmenu exekútora. Exekučný poriadok ustanovuje, že pri zmene súdneho exekútora sa počítajú trovy ako pri zastavení exekúcie a tak to bolo aj pred novelou. Teda pri zastavení a zmene súdneho exekútora sa nepočítali trovy na pomer 76% a 24%, ale súdny exekútor bol povinný si ich vyčíslvať podľa Exekučného poriadku. Žalovaný uviedol, že rozdiel súm medzi vymoženými prostriedkami a platbami uhradenými na účet oprávneného boli trovy exekúcie. Rozhodovacia prax súdov pri zmene súdneho exekútora bola odlišná, niektoré súdy rozhodli tak, že presne vyčíslili trovy exekútora. Podľa niektorých súdov exekútor v priebehu exekúcie svoje trovy vymohol, preto nie je dôvod rozhodovať o trovách. Ďalej boli rozhodnutia, kde súdy uviedli, že rozhodnú o trovách oboch exekútorov až pri zastavení exekúcie. Niektoré súdy uviedli, že trovy starého exekútora má v zmysle jeho vyúčtovania vymáhať nový exekútor. Právna zástupkyňa žalovaného uviedla, že súdny poplatok mal byť žalovanému uhradený ako trovy exekúcie - trovy výdavkov. Právny zástupca žalobcu uviedol, pokiaľ ide o doloženie nákupu kolkov, že žalobca kupuje kolky s určitou zľavou. Faktúry doloží súdu potom ako mu ich poskytne klient. Žalovaný navrhol výsluch svedkov a to B.. O., ktorý zastupoval spoločnosť EX CREDIT ako advokát, ktorý by vedel uviesť, či boli žalobcom prikladané kolky, keďže návrhy podával osobne exekútorovi.

12. Podaním zo dňa 30.9.2016, doručeným súdu dňa 3.10.2016 v zmysle jeho doplnenia (čl. 846) žalovaný pre prípad, že by súd považoval jeho započítavacie prejavy voči žalobcovi za neúčinné, uplatnil ako procesnú obranu v súlade s § 147 CSP svoj nárok voči žalobcovi z faktúr č. 2013/115, 2013/106, 2013/102, 2013/096, 2013/087 a navrhol, aby súd rozhodol, že žalobca je povinný zaplatiť žalovanému sumu 37.521,- EUR s úrokom z omeškania zo sumy 19.338,- EUR od 31.12.2013 9,25% ročne do zaplataenia, 6.369,- EUR od 1.12.2013 9,25% ročne do zaplataenia, 7.375,50 EUR od 9.11.2013 9,5% do zaplataenia, 3.679,50 EUR od 3.10.2013 9,5% ročne do zaplataenia, 759,- EUR od 14.9.2013 9,5% ročne do zaplataenia ako aj, aby súd žalovanému priznal nárok na náhradu trov konania vo výške 100%.

13. Uznesením, č.k. 17C 178/2014-871 zo dňa 11.12.2017 súd vyzval žalovaného, aby v lehote 10 dní od doručenia uznesenia doplnil svoje podanie opisanim rozhodujúcich skutočností.

14. Podaním zo dňa 7.10.2016 (čl. 870 - 1362) žalovaný doplnil listinné dôkazy o uznesenia, ktorým exekučné súdy rozhodli o trovách exekúcie súdneho exekútora.

15. Podaním zo dňa 26.10.2016 (čl. 1366) žalobca uviedol obsahovo zhodné tvrdenia ako v podaní zo dňa 25.2.2016 a navrhol, aby súdny exekútor ako podnikateľ a nositeľ základných práv a slobôd v prípade zmeny exekútora si od oprávneného uplatnil náhradu hotových výdavkov uplatnením nároku na náhradu nevyhnutných trov exekúcie v rámci exekučného konania, a to na základe rozhodnutia exekučného súdu o trovách exekučného konania, hoci nie je vylúčené, aby si náhradu hotových výdavkov uplatnil ako hmotnoprávnu pohľadávku voči oprávnenému započítaním proti hmotnoprávnej pohľadávke oprávneného voči súdnemu exekútorovi ako podnikateľovi.

16. V podaní (čl. 1421) zo dňa 28.1.2017 intervenient oznámil svoj vstup do konania na strane žalovaného, pričom uviedol, že právny záujem na výsledku konania je rovnaký, ako bol jeho právny záujem na výsledku ako vedľajšieho účastníka.

17. Zo zápisnice z pojednávania zo dňa 14.3.2017 (čl. 1486) vyplýva, že žalovaný posúdenie jednostranného zápočtu ponecháva na zvážení súdu. V prípade, ak by súd nezohľadnil jednostranný zápočet, podal žalovaný žalobu, ktorú považuje podľa § 147 ods. 1 CSP za vzájomnú žalobu voči žalobcovi. Pokiaľ ide o navrhnuté dôkazy, právna zástupkyňa žalovaného navrhla vypočítť B.. O., ktorého žalobca nezbavil mlčanlivosti, avšak podľa jej názoru je možné, aby vypovedal k okolnostiam, ktoré sú mu známe a ktoré sa dozvedel v rámci svojej advokátskej činnosti, kde nebol viazaný mlčanlivosťou. Ďalej žiadala vykonať dokazovanie výsluchom svedkov: ekonómky žalovaného, koncipientky exekútorského úradu žalovaného a taktiež dožiadať súdny spis vedený na Okresnom súde Bratislava V, kde ako žalobca vystupuje B.. O. a žalovaný EX CREDIT, pričom žalovaný doplní spisovú značku tohto spisu. Uviedla, že na Okresnom súde Košice I a Okresnom súde Košice II sa viedlo konanie o pravosť kolkov. Toto konanie sa týkalo žalobcu a žalovaný v ňom vystupoval spolu s B.. O. ako svedkovia, nevedela však uviesť číslo vyšetrovacieho spisu a pokiaľ má vedomosť, konanie neskončilo podaním obžaloby, preto navrhovala, aby súd dotazoval Krajskú prokuratúru v Košiciach ohľadom zistenia čísla vyšetrovacieho spisu.

18. Z potvrdenia (čl. 1519) vyplýva, že spis bol odo dňa 10.8.2017 pridelený do súdneho oddelenia 36C.

19. V podaní zo dňa 27.12.2017 (čl. 1572) žalovaný doplnil náležitosti žaloby zo dňa 3.10.2016. Pokiaľ ide o opísanie rozhodujúcich skutočností, žalovaný uviedol, že ako súdny exekútor uhrádzal súdne poplatky namiesto oprávneného, keďže oprávnený ich súdu neuhradil a na výzvu ich neuhradil ani súdnemu exekútorovi. Súdny exekútor bol nútený si tieto finančné prostriedky započítať.

20. Právna zástupkyňa odkázala na Uznesenie Okresného súdu Žilina, sp. zn. 3Er 7252/2012-24 z 11.4.2016, s tým, že ide o príklad, ktorý nie je síce totožný s účastníkmi konania, kde takisto súdny exekútor uhrádzal kolký za udelenie poverenia, pričom súdny exekútor si ich potom pokúsil nárokovať ako hotové výdavky, ale súd skonštatoval, že sa nejedná o hotový výdavok súdneho exekútora, keďže poplatníkom je vždy oprávnený.

21. S účinnosťou od 18.6.2018 bol spis pridelený do súdneho oddelenia 42C. Súd vyzval strany na uplatnenie prostriedkov procesného útoku a obrany v lehote 15 dní.

22. V podaní zo dňa 7.8.2018 žalovaný vzniesol námietku litispendencie. Uviedol, že keďže žalobca v exekučných konaniach podal návrhy na vydanie pokynových uznesení a exekučné súdy na námietku exekútora, že vec je prejednávaná aj tunajším súdom uviedli, že všetky exekučné konania začali skôr, ako konanie 17C/178/2014. Zároveň exekučné súdy uviedli, že o povinnosti platiť sumy súdnym exekútorom oprávnenému môže rozhodovať len exekučný súd a v rámci exekučného konania, nie iný ako exekučný súd. Žalovaný opakovane navrhol, aby súd vyžiadal spisy žalobcu B.. P. O., proti žalovanému EX CREDIT, ktorý sa vedie na Okresnom súde Bratislava V.

23. Na pojednávaní dňa 19.11.2018 (čl. 1806) žalobca zobral čiastočne žalobu späť, a to v čiastke 328,08 EUR, ktorú žalovaný zaplatil žalobcovi na účet a ktorá sa týka EX 2095/2010, sp. zn. 13Er/1386/2010, ďalej ohľadom čiastky 62,14 EUR, ktorá bola rovnako uhradená 22.10.2018 a týka sa EX 134/2012, sp. zn. 4Er/589/2012. Tretiu platbu, ktorú uhradil žalovaný na účet žalobcu dňa 29.10.2018 je čiastka 112,93 EUR, týka sa EX 1060/2009, sp. zn. 5Er/636/2009 a štvrtou je čiastka 45,- EUR, uhradená rovnako 29.10.2018, EX 25/2012, sp. zn. 12Er/111/2012 a žiadal, aby súd konanie vo veci v časti zastavil. Ohľadom nároku na náhradu trov konania uviedol, že keďže zavinil zastavenie konania žalovaný zaplatením žalovanej čiastky, uplatňuje si nárok na náhradu trov konania.

Po predbežnom právnom posúdení súdu žalovaný vzniesol námietku premlčania.

Z výsluchu ekonómky žalovaného, B. L. ako svedka vyplýva, že v roku 2005 im EX CREDIT začal dávať návrhy na výkon exekúcie, ku ktorým najskôr boli priložené kolký, avšak od roku 2006 EX CREDIT kolký k návrhom neprikladal. Svedkyňa bola prítomná v kancelárii žalovaného, kde bol prítomný právny zástupca EX CREDITU B.. O. Q. B.. I., kde jej bolo povedané, že už v roku 2006 kolký k jednotlivým návrhom na výkon exekúcie žalobca nebude prikladať, teda budú sa nakupovať kolký, ktoré následne zúčtuje v účtovníctve a vymôže si ich exekútor. Návrhy na vykonanie exekúcie B.. O. nosil na sekretariát, čo je otvorený priestor, kde zamestnanci videli, že k návrhom neboli priložené kolký. K započítaniu

uviedla, že kolkov, ktoré exekútor nevy mohol z dôvodu zmeny exekútora, vyfakturovali žalobcovi a následne započítali s úhradami, ktoré sa mali poukázať žalovanému ako oprávnenému z exekúcie. Žalovaný vo výpovedi uviedol, že jednal s B.. O. ako v tom čase právny zástupcom žalobcu. Žalobca najskôr donášal ku každému spisu súdny poplatok a v roku 2006 prišiel B.. O. s tým, že dostal pokyn od žalobcu, podľa ktorého ak žalovaný chce aby mu žalobca dával návrhy na vykonanie exekúcie, tak aby znášal súdny poplatok.....následne vymôže..... Uviedol, že osobne sa stretol s T.. P. A., ktorý bol konateľom EX CREDITU. Dokonca prišiel aj p. Y. v roku 2013 a potvrdil ústnu dohodu, a teda stiahnutie poplatkov realizoval na základe dohody s konateľmi žalovaného. Nebola to síce písomná dohoda, ale ústna skrze vtedy právneho zástupcu B.. O. a zároveň táto dohoda bola potvrdená konateľom O.. Y.. Táto dohoda roky fungovala, až dokým ho nezmenili v roku 2013 potom, ako pre žalobcu zriadil exekučné záložné právo do katastra. Žalovaný uviedol, že v exekučných konaniach si neuplatnil nárok na zaplatenie kolkov. Kolok síce patrí do trov, ale kolok z trov vybral, a ostatné trovy si uplatnil u nového exekútora, ktorý prevzal spis.

24. V podaní zo dňa 28.1.2019 (čl. 2026), právna zástupkyňa žalovaného predložila súdu tabuľku, z ktorej vyplýva evidencia úhrady súdneho poplatku za žalobcu žalovaným od roku 2006 až do novembra 2012, prehľad platieb je členený podľa čísla exekúcie, dátumu prijatia návrhu, dátumu nákupu kolkov a k tomu sa viažucemu číslu dokladu. Ide o čl. 2027 - 2321.

25. Žalovaný navrhol vykonanie dokazovania dožiadaním B.. C. o predloženie špecifikácie a prehľad stavu exekučných konaní oprávneného EX CREDIT, kde došlo k zmene exekútora z B.. I. G. B.. C., ktoré sú predmetom tohto sporu (podľa zoznamu exekučných konaní v zmysle pripojenej fotokópie žaloby) a o predloženie prehľadu prijatých platieb, týkajúci sa uvedených exekučných konaní. Súd opakovane urgoval B.. C. podaním zo dňa 11.2.2019 čl. 2343, aby súdu poskytol súčinnosť. Súdny exekútor B.. C. súdu dňa 13.2.2019 zaslal tabuľku, z ktorej vyplýva číslo exekučného spisu, dátum úhrady a uhradená suma, ktorú súdny exekútor eviduje. Ide o čl. 2346 - 2518.

26. Intervenient v podaní zo dňa 14.2.2019 (čl. 2540) uviedol, že považuje podanie JUDr. Krutého za neprehľadné a nezrozumiteľné, z ktorého nevyplýva prehľad prijatých platieb týkajúcich sa exekučných konaní ako ani špecifikácia stavu exekučných konaní.

27. Právna zástupkyňa žalovaného v podaní zo dňa 25.2.2019 (čl. 2554) uviedla, že pre zistenie ďalších skutočností nie je tento prehľad postačujúci, nakoľko nerešpektoval výzvu súdu a nepredložil špecifikáciu, teda prehľad stavu exekučných konaní - t.j. ktoré sú už ukončené vymožením, ktoré zastavením exekúcie, aké sumy poukázal oprávnenému a na úhradu akých nárokov oprávneného boli použité (započítané).

28. Z podania právneho zástupcu žalobcu zo dňa 8.3.2019 vyplýva, že žalobca zhodne s právnym posúdením súdu uviedol, že nárok si uplatňuje titulom zodpovednosti za škodu v zmysle ust. § 33 EP. Podľa žalobcu Exekučný poriadok s účinnosťou od 01.11.2013 výslovne stanovil súdnemu exekútorovi lehotu na poukázanie prijatého alebo vymoženého plnenia po odpočte trov súdneho exekútora v zákonom dovolenom rozsahu (§ 46 ods. 4 a 5 Exekučného poriadku) oprávnenému, a to či už do 15.11.2013 alebo najneskôr do 14 dní od ich prijatia. Porušenie tejto povinnosti sankcionuje priamo Exekučný poriadok občianskoprávnou zodpovednosťou a administratívno-právnou, konkrétne disciplinárnou zodpovednosťou. V prípade občianskoprávnej zodpovednosti mal podľa jeho názoru oprávnený k dispozícii buď uplatnenie nároku titulom zodpovednosti za škodu (a to podľa jeho voľby či už voči štátu alebo priamo súdnemu exekútorovi v zmysle § 33 Exekučného poriadku - viď napr. Uznesenie NS SR zo dňa 23.03.2016, sp. zn. 3 Cdo 75/2015) alebo právo požiadať exekučný súd o vydanie tzv. pokynového uznesenia. Uviedol, zhodne s argumentáciou exekučných súdov, vyplývajúcej z odôvodnenia pokynových uznesení, že v prípade žaloby o náhradu škody voči súdnemu exekútorovi ide o uplatnenie hmotnoprávneho nároku pred všeobecným súdom, pričom v prípade vydania tzv. pokynového uznesenia ide o uplatnenie procesnoprávneho nároku v príslušnom exekučnom konaní, kde rozhoduje exekučný súd procesným rozhodnutím. Ak súdny exekútor splní povinnosť podľa pokynového uznesenia, dochádza tým k zániku civilnoprávnej zodpovednosti za škodu alebo k zmenšeniu škody. Podľa jeho názoru Exekučný poriadok upravuje v dvoch rôznych ustanoveniach tak zodpovednosť súdneho exekútora (§ 33 Exekučného poriadku) a právo (nie povinnosť) oprávneného požiadať exekučný súd o vydanie tzv. pokynového uznesenia (§ 36 ods. 13 Exekučného poriadku). Právo žalobcu žiadať exekučný súd o vydanie tzv. pokynového uznesenia v exekučnom konaní podľa jeho

názoru v žiadnom prípade nebráni tomu, aby sa domáhal náhrady škody voči súdnemu exekútorovi aj na všeobecnom súde. Tento záver má oporu aj v judikatúre, kde žalobca poukazoval na Rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici zo dňa 29.11.2016, sp. zn. 14Co/1044/2015 (ako aj na Rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici zo dňa 23.11.2017, sp. zn. 16Co/201/2017), kde súd priznal právnenému nástupcovi poškodeného nárok na náhradu škody voči súdnemu exekútorovi z dôvodu nepoukázania vymoženého plnenia. Rovnako podľa Uznesenia Okresného súdu Banská Bystrica zo dňa 07.09.2018, č. k. 4Er/589/2012 (týkajúceho sa žalobcu a žalovaného), na túto zákonnú povinnosť súdneho exekútora nemá vplyv ... ani prebiehajúce konanie na Okresnom súde Košice I, pretože v danom prípade ide o osobitný procesný nárok oprávneného v rámci exekučného konania a o povinnosť súdneho exekútora vyplývajúcu z jeho funkcie súdneho exekútora. V konaní vedenom na Okresnom súde Košice I pod sp. zn. 17C/178/2014 oprávnený ako žalobca uplatnil voči súdnemu exekútorovi ... svoj nárok na zaplatenie sumy 37.521,00 EUR titulom žalobcom neuznaného jednostranného započítania pohľadávok. Ide teda o uplatnenie hmotnoprávneho nároku žalobcu na zaplatenie peňažných prostriedkov, na rozdiel od jeho procesnoprávneho nároku na vydanie peňažných prostriedkov v pozícii oprávneného uplatneného v exekučnom konaní. Odôvodnenie Rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici zo dňa 29.11.2016, sp. zn. 14Co/1044/2015 je podľa žalobcu významné aj z pohľadu vysporiadania sa s námietkou premlčania vznesenou súdnym exekútorom. Rovnaké závery vyplývajú aj z Rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici zo dňa 23.11.2017, sp. zn. 16Co/201/2017; Rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici zo dňa 03.08.2017, sp. zn. 16Co/40/2017.

Žalobca uviedol, že pokiaľ žalovaný mal na mysli oneskorené uplatnenie práva na vydanie vymožených čiastok na súde, v Rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici zo dňa 29.11.2016, sp. zn. 14Co/1044/2015, ako aj v Rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici zo dňa 25.04.2017, sp. zn. 14Co/293/2016 a Rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici zo dňa 08.02.2017, sp. zn. 17Co/932/2015, bola aplikovaná 10-ročná objektívna premlčacia doba a navyše posúdenie námietky premlčania súdneho exekútora ako rozpornej s dobrými mravmi, čo je podľa jeho názoru v plnom rozsahu aplikovateľné aj v predmetnej právnej veci. Žalovaný (ktorý ako na rozdiel od oprávneného mal vedomosť o vymožení žalovaných čiastok) nielenže konal v rozpore s právom, keď ich nepoukázal žalobcovi, ale dokonca realizoval protiprávny zápočet (k verejnoprávnej povahe pohľadávky žalobcu na vydanie vymožených plnení a povahe právneho postavenia súdneho exekútora žalobca odkazuje na jeho skoršie písomné podania), pri ktorom navyše na započítanie použil údajné pohľadávky týkajúce sa úplne iných exekučných konaní. Exekučný poriadok v znení účinnom do 31.10.2013 vrátane neurčoval súdnemu exekútorovi lehotu na poukázanie vymožených alebo prijatých čiastok, a až s účinnosťou od 01.11.2013 v zmysle § 243b ods. 13 stanovil lehotu vo vzťahu k prebiehajúcim exekučným konaniam do 15.11.2013, v zmysle čoho bol žalovaný v omeškaní od 16.11.2013. Vzhľadom na to, že žalobca podal žalobu na súde v roku 2014, nemožno tu uvažovať o premlčaní. Odvolací súd uviedol, že do novelizácie Exekučného poriadku zákonom č. 299/2013 Z.z. s účinnosťou od 01.11.2013 Exekučný poriadok neukladal súdnemu exekútorovi lehotu, kedy má vyplatiť plnenie prijaté od povinného v prospech oprávneného. Vychádzajúc z princípu exekučnej činnosti ako procesného postupu exekútora, ktorý je štátom určenou a splnomocnenou osobou na vykonávanie núteného výkonu súdnych a iných rozhodnutí, je neobhájiteľná argumentácia žalovaného spočívajúca v tvrdení, že po prijatí peňažných prostriedkov od povinného začína oprávnenému plynúť lehota, v ktorej si má oprávnený od súdneho exekútora žiadať vyplatenie peňažných prostriedkov vymožených v jeho prospech na základe exekučného titulu. Prijaté plnenia od povinného patria oprávnenému, exekútor má nárok iba na odmenu v rozsahu určenom zákonom. Predmetom premlčania nemôže byť plnenie, ktoré patrí oprávnenému. Ustanovenie § 243b ods. 13 EP určilo exekútorovi osobitnú povinnosť vyplatiť všetkým oprávneným prijaté plnenia v určenej lehote (Rozsudok Krajského súdu v Košiciach zo dňa 18.05.2017, sp. zn. 3Co/210/2016). V podaní sa žalobca zároveň vyjadril aj k preukázaniu výšky žalovaného nároku, kde uvádza, že z hľadiska výšky žalovaného nároku a najmä dôkazného bremena je potrebné uviesť, že žalovaný viacnásobne „započítal“ svoj domnelý nárok voči existujúcim nárokom žalobcu na poukázanie plnení, ktoré preňho žalovaný vymohol v exekučných konaniach. Žalovaný jednotlivé plnenia, na poukázanie ktorých mal žalobca nárok, učinil súčasťou svojich započítacích prejavov a opatril ich svojím podpisom a tak sám potvrdil existenciu a správnosť žalovanej čiastky, t.j. žalovanú čiastku uznal. V zmysle uvedeného teda nie je potrebné vykonávať dokazovanie k výške žalovanej čiastky a ak by túto výšku žalovaný rozporoval, konal by tak v rozpore s jeho skorším konaním a navyše by v tomto smere nepochybne znášal dôkazné bremeno. Z tohto dôvodu z pohľadu žalobcu nie je potrebné vykonávať dokazovanie prehľadom od B.. C., pretože je rozhodujúce iba to, koľko pre žalobcu vymohol žalovaný a koľko mu z vymožených čiastok bol povinný poukázať. Túto sumu však žalovaný sám špecifikoval a potvrdil jej správnosť. K tzv.

pokynovým uzneseniam exekučných súdov uviedol, že do dnešného dňa neboli vydané právoplatné pokynové uznesenia v celom rozsahu žalovanej čiastky a zdôraznil, že v žiadnom prípade sa nedomáha dvojitého plnenia a v prípadoch, ak obdrží od žalovaného plnenie, dochádza k čiastočnej náhrade škody resp. k čiastočnému zániku škody a žalobca na to procesne reaguje. Pokynové uznesenia sú vydávané v exekučnom konaní, kde sú účastníkmi konania oprávnený a povinný. V konaní pred Okresným súdom Košice I sú účastníkmi žalobca ako oprávnený a žalovaný ako súdny exekútor. Nie je tu teda daná identita účastníkov konania a aj z tohto dôvodu nemožno uvažovať o prekážke litispendencie alebo res iudicata. K tomu poukazuje žalobca na Uznesenie Krajského súdu v Banskej Bystrici zo dňa 30.01.2019, sp. zn. 2CoE/368/2018 (týkajúce sa žalobcu a žalovaného), ktoré v odôvodnení o.i. uvádza: Podľa § 37 ods. 1 Exekučného poriadku sú účastníkmi exekučného konania oprávnený a povinný, pričom poverený súdny exekútor je účastníkom konania len vtedy, ak súd rozhoduje o trovách exekúcie. Súdny exekútor B.. T.. K. I. nie je súdnym exekútorom povereným v tomto exekučnom konaní vykonať exekúciu, pretože bol právoplatným rozhodnutím z danej funkcie v tomto konaní odvolaný. Nemá postavenie účastníka konania, nakoľko súdnemu exekútorovi Exekučný poriadok toto postavenie nepriznáva (§ 37 ods. 1 Exekučného poriadku) a nepriznáva ho ani poverenému súdnemu exekútorovi s výnimkou rozhodnutia o trovách exekúcie, čo v danom prípade naplnené nebolo. ... Súdny exekútor nie je účastníkom tohto exekučného konania. Nie je preto náležité poukazovať na litispendenciu vo vzťahu ku konaniu vedenému na Okresnom súde Košice I pod sp. zn. 17C/178/2014, ktorého stranami sporu sú oprávnený na strane žalobcu a súdny exekútor B.. T.. K. I. na strane žalovaného, keďže chýba totožnosť účastníkov konania.

Žalobca uviedol, že návrh na vydanie pokynového uznesenia podal vo všetkých prípadoch týkajúcich sa predmetnej právnej veci s výnimkou nasledovných exekučných vecí: EX 452/2009 EX 699/2010 EX 1136/2005 EX 1050/2011 EX 3056/2007 EX 1109/2011 EX 50/2012 EX 80/2009 EX 214/2009 EX 726/2010 EX 28/2010 EX 1355/2008 EX 483/2011 EX 127/2009 EX 2387/2008 EX 760/2009 EX 1804/2010 EX 2235/2006.

Žalobca ďalej zdôraznil, že nie v zanedbateľnom počte exekučné súdy návrhy na vydanie pokynových uznesení zamietajú resp. konanie tu zastavujú (ako to vyplýva z listinných dôkazov, ktoré doručil súdu a žalovanému krátkou cestou na poslednom súdnom pojednávaní), pričom označujú práve toto súdne konanie ako tvoriace prekážku litispendencie pre ich rozhodnutie. Ďalším dôvodom podľa exekučných súdov je skutočnosť, že žalovaný už nie je poverený na vykonanie exekúcie alebo skutočnosť, že exekučné konanie už bolo skončené. Žalobcovi teda nemôže byť v oboch prípadoch odmietnutá právna ochrana, nakoľko by to znamenalo denegatio iustitiae (odmietnutie spravodlivosti). Ďalej žalobca uviedol, že v nie zanedbateľnom počte prípadov rozhodujú exekučné súdy o návrhoch žalobcu na vydanie pokynových uznesení formou uznesenia vydaného vyšším súdnym úradníkom a v každom takom prípade podáva žalovaný voči uzneseniu sťažnosť (napr. sťažnosť žalovaného v konaní na Okresnom súde Revúca, sp. zn. 5Er/872/2010).

Na základe zániku pohľadávok žalobcu plnením žalovaného zoberal žalobca žalobu čiastočne späť čo do nasledovných čiastok:

- 12Er/311/2011 (EX 328/2011) vo výške 26,21 EUR poukázané žalobcom žalovanému dňa 03.12.2018;
- 6Er/144/2007 (EX 837/2007) vo výške 77,35 EUR poukázané žalobcom žalovanému dňa 21.01.2019;
- 6Er/467/2009 (EX 565/2009) vo výške 121,70 EUR poukázané žalobcom žalovanému dňa 15.10.2018;
- 3Er/33/2008 (EX 3307/07) vo výške 332 EUR poukázané žalobcom žalovanému dňa 18.01.2018;
- 7Er/1030/2011 (EX 1084/2011) vo výške 94,81 EUR zo dňa 22.01.2019 (zápočet žalobcu zo dňa 22.01.2019);
- 7Er/137/2007 (EX 818/2007) vo výške 66,61 EUR zo dňa 22.01.2019 (zápočet žalobcu zo dňa 22.01.2019);
- 7Er/60/2008 (EX 127/2008) vo výške 46,48 EUR zo dňa 22.01.2019 (zápočet žalobcu zo dňa 22.01.2019);
- 8Er/1736/2011 (EX 1344/2011) vo výške 38,- EUR zo dňa 22.01.2019 (zápočet žalobcu zo dňa 22.01.2019);
- 13Er/365/2008 (EX 1003/2008) vo výške 86,89 EUR zo dňa 07.11.2018 (zápočet žalobcu zo dňa 07.11.2018);
- 11Er/1817/2007 (EX 3090/2007) vo výške 76,00 EUR (zápočet žalobcu zo dňa 21.02.2019);
- 6Er/120/2012 (EX 49/2012) vo výške 232,53 EUR (zápočet žalobcu zo dňa 21.02.2019);
- 12Er/1205/2010 (EX 2089/2010) vo výške 576,59 EUR (zápočet žalobcu zo dňa 21.02.2019);
- 3Er/356/2009 (EX 228/2009) vo výške 91,81 EUR (zápočet žalobcu zo dňa 21.02.2019).

K vzájomnej žalobe žalovaného čo do existencie vzájomného nároku a jeho výšky poukazoval žalobca na to, že z návrhov na vykonanie exekúcie nachádzajúcich sa v súdnom spise týkajúcich sa povinných O. I., K. V., W. Z., T. Š., P. F., Z. W., K. W., M. W., I. K.Á., P. G., Z. C., Q. Š., N. B., N. B., L. I., J. U., O. M., T. V., B. P., L. C., A. K.U., M. R. Q. M. C. vyplýva, že kolok tvoril prílohu návrhu na vykonanie exekúcie. Z toho teda vyplýva, že nie je pravdou, že v každom prípade kolok nebol priložený k návrhu na vykonanie exekúcie. Ak podľa žalovaného mala existovať bezvýnimočná dohoda o tom, že súdny poplatok platí za žalobcu žalovaný, v takom prípade vyššie uvedené návrhy existenciu takejto dohody spochybňujú. Okrem toho predchádzajúci právny zástupca žalobcu B.. O. bol síce splnomocnený na podanie návrhu na začatie exekúcie a zastupovanie v exekučnom konaní, no z rozsahu tohto plnomocenstva sa vymyká oprávnenie uzatvárať dohodu v mene žalobcu o presune platenia súdnych poplatkov, nakoľko ide o hmotnoprávny úkon, a nie o procesné zastúpenie v konkrétnom exekučnom konaní.

Na záver žalobca uviedol, že ak by aj hypoteticky bola uzavretá medzi žalobcom a žalovaným dohoda, ktorej existenciu žalovaný tvrdí, nemohla by byť uzavretá platne. Ak by teda hypoteticky bolo preukázané, že a) žalovaný uhradil za žalobcu súdne poplatky v príslušných exekučných konaniach a b) dohodol sa s ním na takomto postupe a c) dohodol sa s ním aj na vyššie uvedenej splatnosti, išlo by o plnenie na základe neplatnej dohody, a žalovaný tu rovnako ako na poslednom súdnom pojednávaní vzhľadom na skutočnosť, že podľa tabuľky žalovaného mal byť posledným dátumom nákupu kolkov 26.11.2012 a vzájomnú žalobu doručil žalovaný súdu najskôr 30.09.2016, t.j. viac ako po uplynutí trojročnej objektívnej premlčacej doby v zmysle § 107 ods. 2 Občianskeho zákonníka, ako aj po uplynutí dvojročnej subjektívnej premlčacej doby (keďže žalovaný od počiatku vedel, koho súdny poplatok a v akej výške uhradza) v zmysle § 107 ods. 1 Občianskeho zákonníka, namieta žalobca premlčanie nároku uplatneného vo vzájomnej žalobe v celom rozsahu. Dôvodné vznesenie námietky premlčania v občianskom súdnom konaní má totiž za následok, že súd nemôže oprávnenej osobe právo (nárok) priznať (§ 100 ods. 1 tretia veta Občianskeho zákonníka). Pritom zásada hospodárnosti konania musí viesť konajúci súd k tomu aby prednostne posúdil v konaní vznesenú námietku premlčania, preto žalobca žiadal, aby súd čo do vzájomnej žaloby prednostne posúdil námietku žalobcu o premlčaní prípadného práva žalovaného. Žalobca poprel správnosť výpočtu jednotlivých kolkov.

29. Na pojednávaní dňa 18.3.2019 právny zástupca žalobcu i naďalej tvrdil, že dohoda medzi žalobcom a žalovaným neexistuje a keby aj bola, tak by ju mal minimálne s ďalšími dvoma subjektmi, čo vlastne povedal vo výpovedi sám žalovaný. Poukázal na uznesenia Okresný súd Bratislava II zo dňa 24.10.2018, sp. zn. 57Er 3182/2012 a Okresný súd Nitra uznesenie zo dňa 22.10.2018, sp. zn. 18Er 535/2010, kde súdy exekútorovi priznali ako trovy exekúcie aj trovy súdneho poplatku. Tento postup si exekútor mohol uplatniť aj pri žalobcovi ako oprávnenom.

Žalovaný súhlasil s čiastočným späťvzatím žaloby. K predloženým uzneseniam uviedol, že ide o odlišný skutkový stav, keďže ide o uznesenia o zastavení exekúcie, nie o uznesenia o zmene exekútora. Podľa jeho názoru žalovaný dostatočne preukázal platenie kolkov za žalobcu. Uviedol, že exekútor nemôže byť zaviazaný k duplicitnému plneniu, raz podľa pokynových uznesení a raz podľa rozsudku. Zároveň dodal, že súdny poplatok podľa dohody nevyúčtoval v trovách exekúcie a podľa neho si ani žalobca neuplatnil náhradu za platenie súdneho poplatku, keďže ho neplatil.

Právny zástupca intervenienta uviedol, že neboli zo strany žalobcu preukázané predpoklady pre vznik škody a taktiež nepredložil účtovníctvo na zdokladovanie kolkov, ak ich platil a vo zvyšku sa prikláňal k už argumentácii vyslovenej žalovaným.

Na pojednávaní súd vykonal výsluch svedkyne B.. Z. Z., bývalej exekútorskej koncipientky žalovaného, z ktorého zistil, že návrhy na vykonanie exekúcie donášal žalovanému JUDr. Plichčík, bez kolku, súdne poplatky uhrádzal na základe dohody s oprávneným exekútor, ktorý si následne exekútor v rámci exekúcie vymohol. Uviedla, že videla písomné potvrdenie vystavené B.. O. o tomto postupe.

30. Vyjadrenie žalobcu zo dňa 19.6.2019, je sčasti zhodné s vyjadrením z 8.3.2019, žalobca uvádza zoznam uznesení exekučných súdov, ktoré mu odmietli vydať pokynové uznesenie (Uznesenie Okresného súdu Bánovce nad Bebravou zo dňa 14.03.2017, č. k. 5Er/214/2012-86; Uznesenie Okresného súdu Spišská Nová Ves zo dňa 13.08.2018, č. k. 11Er/631/2011-48 (EX 1119/2011); Uznesenie Okresného súdu Kežmarok zo dňa 23.08.2018, č. k. 8Er/937/2010-40; Uznesenie Okresného

súdu Bratislava IV zo dňa 04.09.2018, č. k. 15Er/3922/2011-70 (EX 1039/2011); Uznesenie Okresného súdu Ružomberok zo dňa 03.09.2018, č. k. 2Er/489/2010 (EX 1379/2010); Uznesenie Okresného súdu Liptovský Mikuláš zo dňa 22.02.2018, sp. zn. 3Er/370/2009 (EX 587/2009); Uznesenie Okresného súdu v Brezne zo dňa 07.08.2018, č. k. 2Er/556/2009-89 (EX 577/2009); Uznesenie Okresného súdu Partizánske zo dňa 29.10.2018, sp. zn. 3Er/553/2012 (EX 776/2012) a Uznesenie Okresného súdu Košice I zo dňa 11.10.2018, sp. zn. 17Er/1966/2009 (EX 1134/2009). Zdôvodnil prečo žalovaný podľa jeho názoru nie je povinný platiť žalobcovi viacnásobne to isté plnenie, a to napriek existencii dvoch alebo viacerých exekučných titulov. K vzájomnej dohode doplnil, že žalovaný podľa neho nepreukázal existenciu všetkých ním tvrdených exekučných konaní, návrhov na vykonanie exekúcie, ako aj stav exekúcie umožňujúci mu podľa jeho tvrdení žiadať náhradu súdnych poplatkov od žalobcu. S ohľadom na výsledok predošlého pojednávania uviedol podrobný výklad postavenia exekútora a charakteru súdneho poplatku. Právna úprava účinná v čase jednotlivých exekučných konaní navyše umožňovala, aby si náhradu súdneho poplatku uplatnil aj priamo súdny exekútor. Zároveň žalobca zobral žalobu späť pokiaľ ide o sumy 2Er/890/2006 (EX 1163/2006) vo výške 47,29 EUR - úhrada dňa 17.06.2019; - 6Er/463/2008 (EX 79/2008) vo výške 22,89 EUR - úhrada dňa 17.06.2019; - zmluva č. 9011100038, EX 346/2012, vo výške 186,13 EUR - úhrada dňa 10.06.2019; - 16Er/56/2010 - OS Levice - EX 13/2010 - vo výške 125,81 EUR - 6Er/125/2006 - OS Lučenec - EX 416/2006 - vo výške 33,14 EUR; - zmluva č. 7777070148 - 12Er/1007/2010 OS Lučenec, vo výške 102,55 EUR; - zmluva č. 9003050283 - 13Er/690/2006 OS Levice, vo výške 52,02 EUR; - zmluva č. 9011090099 - 2Er/2637/2010 OS Rimavská Sobota, vo výške 67,08 EUR; - zmluva č. 9032090109 - 14Er/708/2011 OS Lučenec, vo výške 208,40 EUR. Ďalšie záväzky žalovaného voči žalobcovi zanikli započítaním zo strany žalobcu nasledovne (a aj v tejto časti zobral žalobca žalobu voči žalovanému čiastočne späť): - zmluva č. 7201080114 - 2Er/1787/2009 OS Banská Bystrica, vo výške 22,80 EUR; - zmluva č. 1506060013 - 14Er/725/2007 OS Levice, vo výške 76,- EUR - zmluva č. 7201080114 - 14Er/552/2010 OS Lučenec, vo výške 70,05 EUR.

31. Z vyjadrenie žalovaného zo dňa 25.6.2019 vyplýva, že v prípade, ak Exekučný poriadok explicitne upravuje procesný postup, aký má zvoliť oprávnený, pokiaľ sa chce od exekútora domôcť plnenia, tak je potrebné tento postup zvoliť ako prioritný pred náhradou škody, nakoľko takýto postup má svoje špecifické ustanovenie v Exekučnom poriadku. Náhradu škody je potrebné považovať za subsidiárne ustanovenie právnej normy. Dodal, že v pokynovom uznesení je stále zaviazaný len súdny exekútor voči žalobcovi ako oprávnenému, teda totožnosť subjektov je tu zachovaná. Pokiaľ žalobca pochybuje existenciu samotných exekučných konaní, ktorých sa mali týkať súdne poplatky, uvedené do dnešného dňa medzi stranami sporu sporné nebolo. Súdny exekútor je pripravený doložiť písomné dôkazy na existenciu každého jedného exekučného konania, ktoré žalobca pochybuje, avšak pre krátkosť času tak nie je schopný urobiť na pojednávaní vytyčenom na deň 27.6.2019. Ďalej poukázal na rozpor konania žalobu s dobrými mravmi. Čo sa týka námietky žalobcu o potrebe písomnej formy dohody o odmene súdneho exekútora, v danom prípade sa nejedná o odmenu, ani náhradu hotových výdavkov exekútora podľa vyhlášky o odmenách a náhradách súdnych exekútorov. Jedná sa o znášanie nákladov na poplatky za udelenie poverenia na vykonanie exekúcie a poplatníkom je v súlade so zákonom č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch oprávnený v exekučnom konaní. Žalovaný predložil prehľad vyplatených pokynových uznesení žalobcovi, ktoré sú predmetom aj tohto konania a prehľad ukončených spisov u JUDr. Krutého - vymožením, kde žalobca obdržal čiastku vymoženú od povinného, ktorá je predmetom aj tohto konania.

32. Zo zápisnice z pojednávania zo dňa 27.6.2019 súd zistil, že žalobca zobral späť žalobu v čiastke 210,03 EUR sp. zn. 10Er 23/2009. Pokiaľ ide o vzájomnú žalobu súd korigoval predbežné právne posúdenie premlčania v zmysle ust. § 107 ods. 1 a 2 Občianskeho zákonníka. Žalovaný poukázal na ust. § 107 ods. 3 Občianskeho zákonníka. Strany zosumarizovali návrhy na vykonanie dokazovania.

33. Zistený skutkový stav súd posúdil podľa nasledujúcich ustanovení právnych predpisov:

34. Podľa § 36 ods. 8, 9, 12 a 13 EP, v znení účinnom od 1.11.2013: (8) ak exekútor prijme peňažné prostriedky, je povinný tieto poukázať oprávnenému bezodkladne, najneskôr do 14 dní od ich prijatia, ak odsek 9 alebo štvrtá časť tohto zákona neustanovuje inak alebo ak sa exekútor s oprávneným písomne nedohodol inak. Lehota na poukávanie peňažných prostriedkov nesmie byť dlhšia ako 90 dní; dohody,

podľa ktorých má lehota presiahnuť 90 dní, sú neplatné. Ak exekútora zastupuje zástupca alebo ak ide o náhradníka exekútora, uplatní sa povinnosť podľa prvej vety uplynutím 14-dňovej lehoty počítanej odo dňa, keď sa zástupca alebo náhradník ujal exekútorského úradu. (9) Lehota na poukázanie plnení podľa odseku 8 sa uplatní, ak prijaté čiastkové plnenie presiahne päť eur a pri platbách poukazovaných exekútorom oprávnenému do zahraničia 50,00 EUR.

(12) Porušenie povinnosti exekútora podľa odseku 8 je závažným disciplinárnym previnením.

(13) Ak exekútor oprávnenému peňažné prostriedky podľa odsekov 8 a 9 nepoukáže, môže súd na návrh oprávneného a po predchádzajúcom vyjadrení exekútora uložiť exekútorovi povinnosť poukázať peňažné prostriedky oprávnenému do troch dní od právoplatnosti rozhodnutia.

35. Podľa § 243b ods. 2 a 13 EP, v znení účinnom od 1.11.2013: (2) Ustanovenia § 36 ods. 8 až 13, § 46 ods. 3 až 7 a § 60 ods. 2 sa použijú aj na konania začaté pred 1. novembrom 2013. (13) Ak exekútor podľa predpisov účinných do 31. októbra 2013 prijal alebo vymohol od povinného plnenie, ktoré k 1. novembru 2013 nepoukázal oprávnenému, je povinný prijaté alebo vymožené plnenie po použití podľa § 46 ods. 4 a 5 poukázať oprávnenému najneskôr do 15. novembra 2013; porušenie tejto povinnosti je závažným disciplinárnym previnením exekútora.

36. Podľa § 33 ods. 1 EP v znení účinnom od 1.11.2013, ak osobitný zákon^{3j} neustanovuje inak, exekútor zodpovedá za škodu tomu, komu ju spôsobil on alebo jeho zamestnanec v súvislosti s činnosťou podľa tohto zákona.

37. Podľa § 196 EP, za výkon exekučnej činnosti podľa tohto zákona patrí exekútorovi odmena, náhrada hotových výdavkov a náhrada za stratu času. Ak je exekútor platiteľom dane z pridanej hodnoty podľa osobitného zákona, ^{17bb}) zvyšuje sa jeho odmena a náhrady určené podľa tohto zákona o daň z pridanej hodnoty.

38. Podľa § 197 ods. 2 EP, exekútor môže požadovať od oprávneného primeraný preddavok na odmenu a na náhradu hotových výdavkov.

39. Podľa § 199 EP, výšku odmeny exekútora, náhrady hotových výdavkov, náhrady za stratu času, spôsob ich určenia a výšku primeraného preddavku na odmenu a na náhradu hotových výdavkov exekútora (§ 196 a § 197 ods. 2) ustanoví ministerstvo po dohode s Ministerstvom práce, sociálnych vecí a rodiny Slovenskej republiky všeobecne záväzným právnym predpisom.

40. Podľa § 200 ods. 1 EP, trovami exekúcie sú odmena exekútora, náhrada hotových výdavkov a náhrada za stratu času pri vykonaní exekúcie (§ 196). Oprávnený a exekútor majú nárok na náhradu trov potrebných na účelné vymáhanie nároku. Povinný má nárok na náhradu trov, ktoré mu vznikli v súvislosti so vznesenými námietkami proti exekúcii, ak sa námietkam vyhovel (§ 50).

41. Podľa § 243 h ods. 1 EP účinného od 1.4.2017, ak tento zákon v § 243i až 243k neustanovuje inak, exekučné konania začaté pred 1. aprílom 2017 sa dokončia podľa predpisov účinných do 31. marca 2017.

42. Podľa § 420 ods. 1 Občianskeho zákonníka, každý zodpovedá za škodu, ktorú spôsobil porušením právnej povinnosti.

43. Podľa § 106 ods. 1-2 Občianskeho zákonníka, (1) právo na náhradu škody sa premlčí za dva roky odo dňa, keď sa poškodený dozvie o škode a o tom, kto za ňu zodpovedá.

(2) Najneskoršie sa právo na náhradu škody premlčí za tri roky, a ak ide o škodu spôsobenú úmyselne, za desať rokov odo dňa, keď došlo k udalosti, z ktorej škoda vznikla; to neplatí, ak ide o škodu na zdraví.

44. Podľa § 107 ods. 1-3 Občianskeho zákonníka, (1) právo na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia sa premlčí za dva roky odo dňa, keď sa oprávnený dozvie, že došlo k bezdôvodnému obohateniu a kto sa na jeho úkor obohatil.

(2) Najneskôr sa právo na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia premlčí za tri roky, a ak ide o úmyselné bezdôvodné obohatenie, za desať rokov odo dňa, keď k nemu došlo.

(3) Ak sú účastníci neplatnej alebo zrušenej zmluvy povinní navzájom si vrátiť všetko, čo podľa nej dostali, prihliadne súd na námietku premlčania len vtedy, ak by aj druhý účastník mohol premlčanie namietat'.

45. Podľa § 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka, výkon práv a povinností vyplývajúcich z občianskoprávných vzťahov nesmie bez právneho dôvodu zasahovať do práv a oprávnených záujmov iných a nesmie byť v rozpore s dobrými mravmi.

46. Podľa § 580 Občianskeho zákonníka, ak veriteľ a dlžník majú vzájomné pohľadávky, ktorých plnenie je rovnakého druhu, zaniknú započítaním, pokiaľ sa vzájomne kryjú, ak niektorý z účastníkov urobí voči druhému prejav smerujúci k započítaniu. Zánik nastane okamihom, keď sa stretli pohľadávky spôsobilé na započítanie.

47. Podľa § 451 ods. 1 a 2 Občianskeho zákonníka, kto sa na úkor iného bezdôvodne obohatí, musí obohatenie vydať. Bezdôvodným obohatením je majetkový prospech získaný plnením bez právneho dôvodu, plnením z neplatného právneho úkonu alebo plnením z právneho dôvodu, ktorý odpadol, ako aj majetkový prospech získaný z nepoctivých zdrojov.

48. Podľa § 454 Občianskeho zákonníka, bezdôvodne sa obohatil aj ten, za koho sa plnilo, čo podľa práva mal plniť sám.

49. Podľa § 457 Občianskeho zákonníka, ak je zmluva neplatná alebo ak bola zrušená, je každý z účastníkov povinný vrátiť druhému všetko, čo podľa nej dostal.

50. Podľa § 2 ods. 1 zákona 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch účinnom od 1.10.2012 do 30.6.2016, poplatníkom je oprávnený a povinný v exekučnom konaní. Podľa § 2 ods. 1 zákona 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch účinnom od roku 2006 do 30.9.2012, poplatníkom je oprávnený v konaní o udelenie poverenia súdnemu exekútorovi.

51. Podľa § 30 vyhlášky MSSR 68/2017 Z.z. ktorou sa vykonávajú niektoré ustanovenia zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov v znení neskorších predpisov, v exekučných konaniach začatých do 31. marca 2017 patrí exekútorovi odmena a náhrady podľa predpisov účinných do 31. marca 2017.

52. Podľa § 1 vyhlášky MSSR č. 288/1995 Z.z. o odmenách a náhradách súdnych exekútorov (ďalej vyhlášky 288/1995 Z.z.), touto vyhláškou sa ustanovuje výška odmeny súdneho exekútora, náhrady jeho hotových výdavkov, náhrady za stratu času a spôsob ich určenia, ako aj výška primeraného preddavku na odmenu súdneho exekútora a na náhradu jeho hotových výdavkov za činnosť podľa osobitného zákona (ďalej len „zákon“).

53. Podľa § 3 vyhlášky 288/1995 Z.z., súdnemu exekútorovi patrí popri odmene náhrada hotových výdavkov a náhrada za stratu času pri výkone exekučnej činnosti.

54. Podľa § 17 ods. 1, 2 vyhlášky 288/1995 Z.z., súdny exekútor a oprávnený sa môžu dohodnúť vopred aj o zmluvnej odmene; túto odmenu uhrádza oprávnený. Tým nie je dotknutý nárok súdneho exekútora na odmenu určenú touto vyhláškou. Zmluva podľa odseku 1 musí mať písomnú formu, inak je neplatná. Súdny exekútor a oprávnený sa nesmú dohodnúť o zmluvnej odmene v inej ako ustanovenej forme.

55. Podľa § 22 ods. 1 vyhlášky 288/1995 Z.z., súdnemu exekútorovi patrí popri odmene aj náhrada hotových výdavkov účelne vynaložených v súvislosti s vykonávaním exekučnej činnosti; táto náhrada zahŕňa najmä cestovné náhrady, poštovné a telekomunikačné výdavky, znalecké náhrady a poplatky.

56. Na základe citovaných zákonných ustanovení a zo zisteného skutkového stavu súd uzavrel:

57. Pokiaľ ide o nárok uplatnený žalobcom, ako nárok na náhradu škody voči exekútorovi podľa § 33 ods. 1 Ex. poriadku, súd nezastáva názor, že v konaní chýba niektorá procesná podmienka, teda nepovažuje vznesenú námietku litispendencie, námietku res iudicata za dôvodnú. V prebiehajúcom konaní nie je totožnosť subjektov, predmetu sporu a rovnaké skutkové okolnosti. V tomto spore je okruh účastníkov konania iný ako v exekučnom konaní, aj predmet sporu (petit žaloby) je odlišný. V tomto

konaní sa prejednáva nárok na náhradu škody, pokynové uznesenia sa vzťahujú na pokyn exekútorovi vrátiť napríklad 76 percent toho, čo vymohol (po ponechaní si 24 percent).

Pokiaľ ide o pokynové uznesenia, žalovaný uvádza, že je mu ukladaná povinnosť voči oprávnenému, preto subjekty sú totožné, súd však uvádza, že vydanie pokynového uznesenia neznamena samostatné konanie, ale ide o konanie v rámci prebiehajúceho exekučného konania medzi oprávneným a povinným.

58. Pokiaľ ide o prekážku litispendencie, res iudicata, poukazuje súd rovnako ako žalobca na Uznesenie Krajského súdu v Banskej Bystrici zo dňa 30.01.2019, sp. zn. 2CoE/368/2018 (týkajúce sa žalobcu a žalovaného), ktoré v odôvodnení o.i. uvádza: Podľa § 37 ods. 1 Exekučného poriadku sú účastníkmi exekučného konania oprávnený a povinný, pričom poverený súdny exekútor je účastníkom konania len vtedy, ak súd rozhoduje o trovách exekúcie. Súdny exekútor B.. T.. K. I. nie je súdnym exekútorom povereným v tomto exekučnom konaní vykonať exekúciu, pretože bol právoplatným rozhodnutím z danej funkcie v tomto konaní odvolaný. Nemá postavenie účastníka konania, nakoľko súdnemu exekútorovi Exekučný poriadok toto postavenie nepriznáva (§ 37 ods. 1 Exekučného poriadku) a nepriznáva ho ani poverenému súdnemu exekútorovi s výnimkou rozhodnutia o trovách exekúcie, čo v danom prípade naplnené nebolo. ... Súdny exekútor nie je účastníkom tohto exekučného konania. Nie je preto náležité poukazovať na litispendenciu vo vzťahu ku konaniu vedenému na Okresnom súde Košice I pod sp. zn. 17C/178/2014, ktorého stranami sporu sú oprávnený na strane žalobcu a súdny exekútor B.. T.. K. I. na strane žalovaného, keďže chyba totožnosť účastníkov konania.

59. Pokiaľ ide o argumentáciu žalovaného ohľadom nedostatku právomocí v tomto konaní, a to tak vo vzťahu k žalobe ako aj protinávrhu, súd námietku nedostatku právomoci súdu nepovažuje za dôvodnú. Rovnako námietku žalovaného ohľadom nedostatku pasívnej legitímácie. Súd otázku vecnej legitímácie žalovaného posudzuje v zmysle Uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 23.3.2016 sp. zn. 3 Cdo/75/2015, vydaného ako R 74/2016 v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov SR č.8/2016, podľa ktorého, zodpovednosť súdneho exekútora za škodu podľa § 33 ods. 1 zákon č. 233/1995 Z.z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti a o zmene a doplnení ďalších zákonov (Exekučný poriadok) a zodpovednosť štátu za škodu podľa zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov, ktorá bola spôsobená súdnym exekútorom pri výkone exekučnej činnosti, sa vzájomne nevylučujú.

60. K hodnoteniu predmetu sporu ako nároku na náhradu škody súd upriamil pozornosť strán na skutkovo obdobné odôvodnenie rozhodnutie Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 14Co/1044/2015, z odôvodnenia rozhodnutia vyplýva, že exekúcia bola skončená vymožením pohľadávky a to istiny, ako aj trov exekúcie. Napriek tomu, že predmetná exekúcia sa skončila vymožením pohľadávky, ako aj trov exekúcie, súdny exekútor v rozpore so svojimi povinnosťami nepoukázal oprávnenému vymoženú sumu istiny od povinnej.

61. Súd v prejednávanom spore nárok zo žaloby považoval ako nárok na náhradu škody. Nie je možné podľa názoru súdu žiadať vydanie bezdôvodného obohatenia, keďže ide o nárok, ktorý vznikol pri výkone exekučnej činnosti exekútora podľa Exekučného poriadku ako orgánu verejnej moci a činnosť exekútora (poukazovanie vymoženého plnenia oprávnenému) mala verejnoprávny charakter. V žalobe nešlo o prípad, keď má exekútor postavenie subjektu súkromného práva, ako je tomu pri rozhodovaní súdu o nároku na náhradu trov exekúcie.

62. Pokiaľ ide o žalobu, súd sa zaoberal posúdením neplatnosti započítania a zabránením dvojnásobnému plneniu žalovaným raz v zmysle rozhodnutia tohto súdu a raz v zmysle pokynových uznesení. Pokiaľ ide o vzájomnú žalobu, pre posúdenie bolo rozhodujúce ujasnenie možnosti exekútora vstupovať do zmluvného vzťahu s oprávneným, teda posúdenie platnosti tejto dohody, prípadne jej neplatnosti, ktorá zakladá nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia a následne vzhľadom na vznesenú námietku premlčania, v zmysle zachovania zásady hospodárnosti konania, posúdenie tejto námietky.

63. Pri posudzovaní problematiky započítania sa súd plne stotožnil a vychádzal zo skutkovo rovnakého prípadu, týkajúceho sa posúdenia prípustnosti započítania pohľadávky exekútora proti plneniu, ktoré je povinný poukázať oprávnenému, ku ktorému už vyjadril názor Najvyšší súd Českej republiky, sp. zn. 33 Cdo/5127/2007. V zmysle odôvodnenia tohto rozhodnutia k započítaniu nemohlo dôjsť, proti sebe

nestoja vzájomné pohľadávky. Súdny exekútor nie je oprávnený nakladať s finančnými prostriedkami získanými vymožením od povinného v rámci exekučného konania, nemôže teda započítať svoju pohľadávku voči tomuto výťažku.

Ďalej súd poukazuje aj na časť vyjadrenia žalobcu, v ktorom uvádza, že započítanie je v rozpore so zákonom, s ktorým sa súd stotožňuje, keďže ust. § 243b) ods. 13 EP presne ustanovuje postup exekútora, ktorý prijaté alebo vymožené plnenie k 1.11.2013 nepoukázal oprávnenému. Nakoniec súd uvádza, že pri započítaní exekútor voči nároku oprávneného na vydanie prijatého či vymoženého plnenia započítal svoje nároky na náhradu súdneho poplatku z rôznych, viacerých návrhov na vykonanie exekúcie v exekučných konaniach oprávneného voči povinným, čo súd považuje za neprípustné.

64. K naplneniu predpokladov zodpovednosti za škodu, súd uvádza, že v danom prípade považuje za naplnenú podmienku protiprávnosti, ktorá spočíva v tom, že exekútor porušil verejnoprávnu povinnosť, keď pri výkone exekučnej činnosti vymožené plnenie nepoukázal oprávnenému a vykonal neplatný zápočet. Skutočnosť, že v rozpore s právnou úpravou účinnou od 1.11.2013 žalovaný nepoukázal vymožené plnenie žalobcovi ako oprávnenému, zakladá porušenie ustanovenia § 36 ods. 8 v spojení s § 46 ods. 4 a 5 a § 243b) ods. 13 EP, teda protiprávnosť.

K predpokladu vzniku škody, k časti týkajúcej sa prebiehajúcich, t.j. neukončených exekučných konaní, ktoré sú predmetom žaloby a v ktorých žalobca ako oprávnený v exekúcii podal návrh na vydanie pokynových uznesení, súd uvádza, že v tomto prípade podľa názoru súdu škoda ešte nevznikla, keďže prebiehajú exekučné konania, kde si žalovaný uplatnil svoj nárok v rámci exekučného konania. Súd vychádzal z toho, že škoda vzniká až okamihom, keď sa právo na plnenie proti dlžníkovi stalo fakticky nevymáhateľným (mutatis mutandis Uznesenie Najvyššieho súdu Českej republiky, sp. zn. 25Cdo/105/2004 uvedené v náleze ÚSSR sp. zn. II Ú 165/2012). Podľa názoru súdu nie je naplnený predpoklad, že plnenie sa stalo fakticky nevymáhateľným, škoda žalobcovi nevznikla, žaloba je podaná nedôvodne, preto súd žalobu zo dňa 7.4.2014 zamietol.

So zreteľom na zachovanie zásady právnej istoty považuje súd za potrebné zabezpečiť, aby nedošlo k plneniu súdnym exekútorom dvojnásobne, a to vzhľadom na to, že nie je prípustné plnenie dva krát toho istého aj keď na základe rôzneho titulu. K argumentácii žalobcu, že by sa mohol exekútor brániť v zmysle ust. § 61k) EP súd dodáva, že na to aby sa mohol začať takto exekútor brániť, je potrebné, aby toto rozhodnutie súdu bolo právoplatné. Prípadné blokovanie majetku exekútora v čase rozhodovania súdu o tom či ide o dvojnásobné plnenie je neprípustné.

Keďže súd uviedol, že škoda vo vzťahu k neukončeným exekučným konaniam nevznikla, nebolo potrebné sa zaoberať výškou škody. Súd však pre úplnosť dodáva, že potom ako žalobca uviedol, že pri preukazovaní výšky škody vychádzal z tvrdení žalovaného v započítavacom prejave vôle, že predmetnú sumu si žalovaný ponechal, započítal a teda nepoukázal oprávnenému, žalovaný namietol výšku škody uplatnenej v žalobe, ktorú považoval za nepreukázanú. Súd výšku škody tvrdenú žalobcom tiež považoval za nepreukázanú, žalobca podľa názoru súdu neunesol dôkazné bremeno preukázania výšky žalovanej sumy 37.521,00 EUR. To, že žalobca pri preukázaní výšky škody vychádzal z tvrdení žalovaného (teda celkovej sumy počtu exekúcie a kolku 16,50 EUR za každú a prehľadu zápočtov na jednotlivé exekučné konania) na základe zápočtu, pričom následne sám spochybnil existencie exekučných konaní, na základe ktorých si žalovaný uplatnil vzájomnú žalobu a žiadal vydanie zaplatených súdnych poplatkov, vlastne spochybnil výšku škody v samotnej žalobe. Z vykonaného dokazovania k žalobe výška škody podľa názoru súdu nevyplýva, je pritom povinnosťou žalobcu v konaní o náhradu škody preukázať vznik škody, ako aj výšku škody. Túto povinnosť uniesť bremeno dôkazu žalobca nesplnil. Žalobca hoci uvádzal v žalobe tabuľku s číslami ex. spisov a sumami, ktoré mu uviedol žalovaný v jednotlivých zápočtoch a faktúrach, nepreukázal tým výšku škody, nestačí uviesť, že výšku škody určil na základe súm ponechaných si žalovaným.

65. Pokiaľ ide o exekučné konania, ktoré sú neukončené, sú predmetom tejto žaloby a v ktorých exekučné súdy rozhodli, že návrhu na vydanie pokynových uznesení nevyhoveli z dôvodu, že toto konanie predstavuje prekážku litispendencie, resp. uvádzajú, že žalovaný už nie je poverený výkonom exekúcie alebo zápočet považujú za platný, súd uvádza, že ani v tomto prípade nie je naplnený predpoklad, že plnenie sa stalo fakticky nevymáhateľným. Rozhodnutia sú procesného charakteru, a za

zmeneného stavu podľa názoru súdu sa oprávnený môže opakovane domáhať v neskončených veciach vydania pokynových uznesení.

66. Vzhľadom na uvedené, súd považoval žalobu za podanú dôvodne v časti, ktorá sa týka skončených exekučných konaní, ktoré sú predmetom žaloby podľa tabuľky nachádzajúcej sa v žalobe, a ktoré boli skončené v čase vyhlásenia rozhodnutia súdu a teda kde žalobca ako oprávnený nemohol podať návrh na vydanie pokynových uznesení, pretože sú skončené.

67. Súd pri posudzovaní vychádzal z tvrdenia žalobcu, že niektoré exekučné súde návrhy na vydanie pokynových uznesení zamietajú resp. konanie tu zastavujú, pričom označujú práve súdne konanie pred tunajším súdom ako tvoriace prekážku litispendencie pre ich rozhodnutie, ďalším dôvodom podľa exekučných súdov je skutočnosť, že žalovaný už nie je poverený na vykonanie exekúcie alebo skutočnosť, že exekučné konanie už bolo skončené.

Žalobca na preukázanie svojich tvrdení uviedol nasledujúce uznesenia exekučných súdov, ktoré žalobcovi nevydali pokynové uznesenie: Uznesenie Okresného súdu Bánovce nad Bebravou zo dňa 14.03.2017, č. k. 5Er/214/2012-86; Uznesenie Okresného súdu Spišská Nová Ves zo dňa 13.08.2018, č. k. 11Er/631/2011- 48 (EX 1119/2011); Uznesenie Okresného súdu Kežmarok zo dňa 23.08.2018, č. k. 8Er/937/2010-40; Uznesenie Okresného súdu Bratislava IV zo dňa 04.09.2018, č. k. 15Er/3922/2011-70 (EX 1039/2011); Uznesenie Okresného súdu Ružomberok zo dňa 03.09.2018, č. k. 2Er/489/2010 (EX 1379/2010); Uznesenie Okresného súdu Liptovský Mikuláš zo dňa 22.02.2018, sp. zn. 3Er/370/2009 (EX 587/2009); Uznesenie Okresného súdu v Brezne zo dňa 07.08.2018, č. k. 2Er/556/2009 -89 (EX 577/2009); Uznesenie Okresného súdu Partizánske zo dňa 29.10.2018, sp. zn. 3Er/553/2012 (EX 776/2012), ako aj Uznesenie Okresného súdu Košice I z 11.10.2018, sp. zn. 17Er/1966/2009 (EX 1134/2009). Súd zistil, že Uznesenie Okresného súdu Bánovce nad Bebravou zo dňa 14.03.2017, č. k. 5Er/214/2012-86 nie je súčasťou súdneho spisu, súd má k dispozícii iba ostatné uvádzané uznesenia predložené na pojednávaní dňa 19.11.2018.

Súd z uvedených uznesení zistil, že v čase rozhodnutia súdu bolo právoplatne skončené iba exekučné konanie vedené Okresným súdom Ružomberok, sp. zn. 2 Er/489/2010, EX 1379/2010 o vymoženie 192,20 EUR (uzn. č. I. 1822), ktoré sa nachádza podľa žaloby v tabuľke (č. I. 2). Súd uvádza, že boli naplnené predpoklady pre vznik škody, t.j. protiprávnosť, vznik škody vo výške 192,20 EUR, ako aj príčinná súvislosť. Súd mal z odôvodnenia uznesenia preukázané, že exekučné konanie sa viedlo a bolo skončené 31.8.2013, preto súd zaviazal žalovaného uhradiť žalobcovi uhradiť sumu 192,20 EUR do 15 dní odo dňa právoplatnosti rozsudku.

68. Žalobca v podaní z 8.3.2019 uviedol, že návrh na vydanie pokynového uznesenia podal vo všetkých prípadoch týkajúcich sa predmetnej právnej veci s výnimkou nasledovných exekučných vecí: EX 452/2009 EX 699/2010 EX 1136/2005 EX 1050/2011 EX 3056/2007 EX 1109/2011 EX 50/2012 EX 80/2009 EX 214/2009 EX 726/2010 EX 28/2010 EX 1355/2008 EX 483/2011 EX 127/2009 EX 2387/2008 EX 760/2009 EX 1804/2010 EX 2235/2006. Žalobca neuviedol z akého dôvodu v uvedených prípadoch návrh na vydanie pokynového uznesenia nepodal, preto súdu nie je zrejmé, či takému podaniu niečo bránilo. Bez uvedenia dôvodov súd uvedené konania nemohol posudzovať a nárok žalobcovi priznať.

69. K argumentácii právnej zástupkyne žalovaného na pojednávaní 19.11.2018, že pokiaľ súd právne preformuloval vec, tak žalovaný vznáša námietku premlčania, a to v celom rozsahu, ku všetkým platbám, pretože podľa žalovaného škoda vznikla v momente prijatia plnenia. Súd uvádza, že právne posúdenie je vecou súdu, žaloba môže byť podaná aj bez právneho posúdenia, zmena právnej kvalifikácie nie je zmenou žaloby a nie je uplatnením nového nároku. Pokiaľ by žalovaný vznášal námietku premlčania z dôvodu zmeny právnej kvalifikácie žalovaného nároku, táto námietka nie je dôvodná, pretože žalobca aj naďalej v súlade so žalobou tvrdí porušenie ustanovení § 36 ods. 8 v spojení s § 243b ods. 2 a 13 Exekučného poriadku ako predpoklad pre uplatnenie nároku na náhradu škody voči žalovanému v podobe porušenia právnej povinnosti. Pokiaľ ide o posúdenie momentu vzniku škody, škoda nevznikla prijatím plnenia žalovaným ako exekútorom, ale až na základe zmeny zákona, ktorá sa vzťahuje na exekúcie začaté aj podľa predošlých právnych úprav. Do účinnosti novely Exekučného poriadku zákonom č. 299/2013 Z.z. účinnnej od 1.11.2013 bol tento stav právne dovolený, až zmenou zákona od 15.11.2013 či najneskôr do 14 dní od prijatia vymoženého plnenia, nastal stav nedovolený zákonom, keďže exekútor si ponechal plnenia vo výške vyššej ako 24%, čo zákon považoval za protiprávny stav.

Vzhľadom na dátum podania žaloby (dňa 7.4.2014) nárok žalobcu na vydanie náhrady škody nie je premlčaný.

70. Pokiaľ ide o vzájomnú žalobu, v tejto časti je rozhodné posúdenie právnej prípustnosti dohody exekútora a oprávneného. Súd nemal pochybnosť o platení súdneho poplatku exekútorom za žalobcu, platenie súdnych poplatkov žalovaným k jednotlivým návrhom na nariadenie exekúcie vyplýva z ním predloženého prehľadu (č. I. 2027 - č. I. 2321), a to podľa dátumu od roku 2006 do 26.11.2012. EX CREDIT, a.s. popieral existenciu ústnej dohody, ktorej predmetom by bola úhrada súdneho poplatku žalovaným za žalobcu, dohoda o náhrade za platenie a splatnosti náhrady. Existencia dohody vyplývala z tvrdenia súdneho exekútora, jeho ekonómky Ing. Jany Lukáčovej a exekútorskej koncipientky B.. Z. Z., zároveň strany mali dohodu aj ohľadom situácie, kedy dôjde k zmene exekútora. Súd nemal pochybnosť o tom, že zmluvné strany takúto dohodu uzavreli, keďže sa dlhodobo sa podľa nej správali obe strany. Existencia dohody vyplýva aj z potvrdenia vystaveného B.. O. ako v tom čase právny zástupcom EX CREDIT, a.s.. Bolo však potrebné posúdiť, či je takáto dohoda právne možná, a to jednak pre rozpor so zákonom o súdnych poplatkoch a jednak preto, že EX CREDIT, a.s. napádal, že nebolo preukázané, že B.. O. mal hmotnoprávne oprávnenie k uzatvoreniu tejto dohody. Z dôvodu, že plnomocenstvo udelené B.. O. nebolo predložené do spisu, súd nemohol posudzovať jeho obsah, a teda ani prípadné prekročenie rozsahu udeleného plnomocenstva. Uvedené posúdenie súd nepovažoval za potrebné z dôvodu, že dohodu medzi zmluvnými stranami súd považoval za absolútne neplatnú pre rozpor so zákonom (zákonom o súdnych poplatkoch), v zmysle ktorého je poplatníkom oprávnený. Uvedené ustanovenie zákona o súdnych poplatkoch platilo od roku 2006 do 30.9.2012, od 1.10.2012 od 30.6.2016 bol poplatníkom oprávnený a povinný v exekučnom konaní. Podľa § 17 ods. 1 a 2 vyhlášky súdny exekútor a oprávnený sa môžu dohodnúť vopred aj o zmluvnej odmene; túto odmenu uhradza oprávnený. Tým nie je dotknutý nárok súdneho exekútora na odmenu určenú touto vyhláškou. Zmluva podľa odseku 1 musí mať písomnú formu, inak je neplatná. Súdny exekútor a oprávnený sa nesmú dohodnúť o zmluvnej odmene v inej ako ustanovenej forme.

Súd považoval dohodu za neplatnú aj s poukazom na charakter subjektov pri jej uzatváraní, t.j. vzhľadom na postavenie exekútora ako orgánu, ktorý vykonáva verejnú moc, takáto dohoda nie je prípustná. Medzi súdnym exekútorom čoby orgánom ochrany práva a orgánom verejnej moci a účastníkom exekučného konania (predovšetkým oprávneným) nevzniká hmotnoprávny (súkromnoprávny) vzťah (R SR 67/2013; Štefček, M., Ficová, S.: Exekučný poriadok. Komentár. 2. vydanie. Praha: C. H. Beck, 2015, s. 4,6). V činnosti súdneho exekútora tak prevažuje verejnoprávny rozmer jeho činnosti, čo akcentuje požiadavku nestranného výkonu jeho činnosti, pričom pochybnosti o nezáujatosti exekútora vedú k rozhodovaniu exekučného súdu o jeho vylúčení z výkonu exekúcie. Súdny exekútor nie je účastníkom exekučného konania s výnimkou rozhodovania o trovách exekúcie (II. ÚS 4/2012). Pokiaľ žalovaný poukazoval na dohodu o splatnosti záväzku, súd splatnosť záväzku nepovažoval za spornú, ide o súčasť dohody tvrdenej žalovaným, avšak vzhľadom na vyššie uvedený výklad o postavení súdneho exekútora súd považoval dohodu ako celok, včítane dohody o splatnosti za absolútne neplatnú.

71. Súd uvádza, že nárok zo vzájomnej žaloby považoval za nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia, teda majetkového prospech získaného plnením z neplatného právneho úkonu.

72. Vzhľadom na vznesenú námietku premlčania nároku zo strany EX CREDIT, a.s., súd pri vzájomnej žalobe prednostne posudzoval premlčanie nároku súdneho exekútora voči EX CREDIT, a.s.. Súd považoval vznesenú námietku za dôvodnú, keďže považoval zmluvu medzi exekútorom a oprávneným za neplatnú, a teda zakladajúcu nárok z bezdôvodného obohatenia, pričom premlčanie vo vzťahu k žalobe (nárok na náhradu škody) i vzájomnej žalobe (nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia) súd posúdil v zmysle príslušných ustanovení Občianskeho zákonníka (k tomu porovnaj Uznesenie ÚS SR sp. zn. II ÚS 637/2015, ako aj Rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 14Co/1044/2015). Žalovaný uviedol, že premlčanie je potrebné posúdiť v zmysle ust. Obchodného zákonníka, súd sa s uvedeným nestotožňuje, ale aj v prípade, ak by súd postupoval v zmysle § 394 Obchodného zákonníka a premlčacia doba by bola 4. ročná, nárok žalovaného vzhľadom na čas v ktorom boli kolky vynaložené na jednotlivé návrhy na vykonanie exekúcie, je tiež premlčaný.

73. Súd uvádza, že keďže neexistoval obchodnoprávny záväzok a došlo k porušeniu povinnosti uloženej Exekučným poriadkom, nie Obchodným zákonníkom, je potrebné použiť základný predpis občianskeho práva, Občiansky zákonník ako lex generalis k Exekučnému poriadku, pričom tento osobitne neupravuje

otázku premlčania nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia z neplatnej zmluvy. Ohľadom právneho posúdenia tejto otázky je tak nutné vychádzať zo všeobecných ustanovení Občianskeho zákonníka, konkrétne z ustanovenia § 100 ods. 1, v spojení s ustanovením § 107 ods. 1 a 2 Občianskeho zákonníka pokiaľ ide o dobu premlčania práva. Súd teda zhrnul, že z vykonaného dokazovania mal preukázané, že k bezdôvodnému obohateniu došlo platením súdnych poplatkov súdnym exekútorom za oprávneného, teda vynaložením finančných prostriedkov v zmysle tabuľky predloženej žalovaným č. I. 2027 - č. I. 2321 od roku 2006 do 26.11.2012, kedy súdny exekútor v exekučnej veci oprávneného zaplatil súdny poplatok za iného. Úmyselné bezdôvodné obohatenie EX CREDIT, a.s. ako oprávneného nebolo zistené, preukázané. Pre posúdenie začiatku plynutia objektívnej premlčacej doby je irelevantné kedy sa stal nárok na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia splatným. Trojročná objektívna premlčacia doba v tomto prípade začala plynúť odo dňa nasledujúceho po dátume nákupu toho ktorého kolkú a uplynula pri kolkoch zakúpených v roku 2006 v roku 2009 podľa dátumov vynaloženia finančných prostriedkov na kúpu kolkov a vo vzťahu k nákupu posledného kolkú (dňa 26.11.2012) uplynula dňom 27.11.2015. Vzájomná žaloba z 30.9.2016 bola podaná súdu 3.10.2016, teda po uplynutí 3 ročnej objektívnej premlčacej doby. Z uvedeného dôvodu súd vzájomnú žalobu zo dňa 30.9.2016 zamietol.

74. Súdny exekútor poukázal na ust. § 107 ods. 3 Občianskeho zákonníka. Súd uvádza, že ust. § 107 ods. 3 Občianskeho zákonníka sa týka prípadov vzájomných (synalagmatických) záväzkov vydania bezdôvodného obohatenia z neplatnej či zrušenej zmluvy (§457 Občianskeho zákonníka), keď na jednej strane stojí právo, ktoré sa premlčí (napr. právo na peňažné plnenie) a na druhej strane nepremlčateľné právo (vlastnícke právo). Ak voči sebe stoja dve premlčateľné práva, ustanovenie § 107 ods. 3 Občianskeho zákonníka nemožno aplikovať. Súd uvádza, že v posudzovanej právnej veci o synalagmatický záväzok v zmysle ust. § 107 ods. 3 a § 457 Občianskeho zákonníka nešlo z dôvodu, že súdnemu exekútorovi nebolo za platenie súdneho poplatku poskytnuté žiadne protiplnenie, preto nie je možné aplikovať ust. § 107 ods. 3 Občianskeho zákonníka.

75. Súdny exekútor zároveň namietol rozpor výkonu práva s dobrými mravmi. Pokiaľ je v konaní vznesená námietka premlčania, súd je povinný vysporiadať sa najskôr s dôvodnosťou tejto námietky a ak dospeje k záveru, že námietka premlčania bola vznesená dôvodne, je možné pristúpiť k posúdeniu jej rozporu s dobrými mravmi. Aplikácia korektívy dobrých mravov na vznesenú námietku premlčania je výnimočná a mala by byť náležite odôvodnená v rozhodnutí súdu. Súd rozpor s dobrými mravmi nezistil, obe strany uzatvorili neplatnú dohodu, jednak dohoda nie je právne dovolená, a pokiaľ by išlo o dohodu o odmene, ktorú však žalobca a ani žalovaný netvrdil, táto dohoda nebola uzatvorená v písomnej forme. Súdny exekútor v podaní z 25.6.2019 uviedol názor, že Ex Credit, a.s. porušil viaceré právne princípy. Súd nemal preukázané zneužitie práva, úmyselné konanie Ex Credit, a.s. ako oprávneného, ktorý mal od začiatku záujem súdneho exekútora poškodiť, a keď mu to vyhovovalo, exekútora zmenil, keďže zmena exekútora je predvídateľná skutočnosť, s ktorou nakoniec aj zmluvné strany neplatnej dohody počítali. Súdny exekútor teda podľa názoru súdu netvrdil a nepreukázal také výnimočné skutočnosti, pre ktoré by súd považoval uplatnenú námietku za rozpornú s dobrými mravmi. Vzhľadom na posúdenie vzájomnej žaloby ako nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia vzniknutého plnením z neplatnej zmluvy a vzhľadom na dôvodné vznesenie námietky premlčania, súd vzájomnú žalobu z 30.9.2016 zamietol.

76. Pokiaľ ide o návrhy na vykonanie dokazovania, vzťahujúce sa k dokazovaniu o vzájomnej žalobe, vzhľadom na predbežné právne posúdenie uvedené súdom na pojednávaní dňa 27.6.2019 o tom, že súd považoval námietku premlčania za podanú dôvodne, súd ďalšie návrhy na vykonanie dokazovania zamietol. Rovnako pokiaľ ide o vykonávanie dokazovania stavom exekučných spisov, súd vykonanie tohto dokazovania nepovažoval za potrebné a hospodárne vzhľadom na uplatnenú námietku premlčania vo vzťahu k vzájomnej žalobe a jej posúdenie, čiže pre tento spor nebolo rozhodujúce zistiť stav jednotlivých exekučných konaní. S ohľadom na predmet sporu a to či už vo vzťahu k žalobe alebo vzájomnej žalobe, súd nepovažoval za podstatné zistenie, či B. C. vymáha súdny poplatok, ak ho nevymáha či nedošlo k vymáhaniu viacnásobne, keďže uvedené sa podľa názoru súdu ani netýka vzťahu medzi stranami sporu.

77. Podľa ust. § 144 Civilného sporového poriadku, žalobca môže vziať žalobu späť.

78. Podľa ust. § 145 ods. 1 a 2 C.s.p., ak je žaloba vzatá späť celkom, súd konanie zastaví. Ak je žaloba vzatá späť sčasti, súd konanie v tejto časti zastaví. O čiastočnom späťvzati žaloby rozhodne súd v rozhodnutí vo veci samej.

79. Podľa ust. § 145 ods. 1 C.s.p., súd konanie nezastaví, ak žalovaný so späťvzatím žaloby z vážnych dôvodov nesúhlasí. Na nesúhlas žalovaného so späťvzatím žaloby sa neprihliada, ak dôjde k späťvzatiu žaloby skôr, než sa začalo predbežné prejednanie sporu podľa § 168 alebo pojednávanie.

80. V súlade s vyššie citovanými zákonnými ustanoveniami a vzhľadom na dispozitívny úkon žalobcu, súd konanie zastavil. Žalovaný so späťvzatím žaloby súhlasil, ako aj intervenient. Keďže došlo k späťvzatiu po prvom pojednávaní, súd nevracal krátený súdny poplatok.

81. Súd zastavil konanie v časti o zaplatenie sumy 3.638,92 EUR (547,75 EUR + 1.866,98 EUR + 1.014,16 EUR + 210,03 EUR). Suma 547,75 EUR je celková suma v zmysle späťvzatia na pojednávaní 19.11.2018 v sumách 327,08 EUR, 62,14 EUR, 112,93 EUR, 45,60 EUR. Suma 1.866,98 EUR je celková suma v zmysle podania z 8.3.2019 v sume 26,21 EUR, 77,35 EUR, 121,70 EUR, 332,00 EUR, 94,81 EUR, 66,61 EUR, 46,48 EUR, 38,00 EUR, 86,89EUR, 76 EUR, 232,53 EUR, 576,59 EUR, 91,81 EUR. Suma 1.014,16 EUR je celková suma v zmysle podania z 21.6.2019 v sumách 47,29 EUR, 22,89 EUR, 186,13 EUR, 125,81 EUR, 33,14 EUR, 102,55 EUR, 52,02 EUR, 67,08 EUR, 208,40 EUR, 22,80 EUR, 76,00 EUR, 70,05 EUR a suma 210,03 EUR predstavuje späťvzatie na pojednávaní dňa 27.6.2019.

82. K intervenientovi na strane žalovaného v konaní o žalobe, súd uvádza, že intervenient má právny záujem iba v konaní o žalobe, t.j. v konaní o náhradu škody. Vo vzťahu k vzájomnej žalobe intervenient nemá právny záujem na výsledku konania, keďže nie je dotknutý výrokom rozhodnutia.

83. Judikatúra tohto súdu nevyžaduje, aby na každý argument strany, aj na taký, ktorý je pre rozhodnutie bezvýznamný, bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia. Ak však ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument.

84. O nároku na náhradu trov konania bolo rozhodnuté podľa § 262 CSP (podľa ktorého o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí) v spojení s § 255 ods. 1,2 CSP (podľa ktorého súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci) a § 256 ods. 1 CSP (podľa ktorého ak strana procesne zavinila zastavenie konania, súd prizná náhradu trov konania protistrane) tak, že pokiaľ ide o vzájomnú žalobu, žalobca bol plne úspešný, preto súd priznal žalobcovi v časti o vzájomnej žalobe nárok na náhradu trov konania voči žalovanému.

85. Pokiaľ ide o žalobu, v časti týkajúcej sa späťvzatia, bol úspešný žalovaný. Súd vychádzal z toho, že k zastaveniu konania došlo v dôsledku späťvzatia žaloby z dôvodu zaplatenia sumy žalovaným v zmysle pokynového uznesenia exekučného súdu a teda pri zaplatení žalovanej sumy nekonal v zmysle žalobnej požiadavky. Žalovanému by bolo možné uložiť povinnosť nahradiť trovy zastaveného konania v prípade, ak pre jeho správanie bola vzatá späť žaloba, ktorá bola podaná dôvodne. Keďže súd považoval žalobu za podanú nedôvodne, pokynové uznesenia mohli byť vydané v prebiehajúcich exekučných konaniach, a teda v tomto konaní nebola žaloba v čase rozhodovania súdu podaná dôvodne. Vo zvyšnej časti bol tiež úspešný žalovaný, preto súd priznal žalovanému nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu.

86. Vo vzťahu k trovám intervenienta na strane žalovaného v žalobe súd vychádzal z predošlého odseku, a intervenientovi na strane žalovaného priznal nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu.

87. Vo vzťahu k trovám vzájomnej žaloby súd vychádzal zo zásady úspechu podľa § 255 ods. 1,2 CSP a žalovanému zo vzájomnej žaloby (Ex Credit, a.s.) priznal právo na náhradu trov konania voči súdnemu exekútorovi v plnom rozsahu.

88. Podľa ust. § 262 ods. 1, 2 C.s.p., o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí. O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie do 15 dní odo dňa jeho doručenia na Okresný súd Košice I, v troch písomných vyhotoveniach (§ 362 ods. 1 CSP). V odvolaní sa má popri všeobecných náležitostiach podania (§ 127 ods. 1) uviesť, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie súdu považuje za nesprávne a čoho sa odvolateľ domáha (§ 363 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie odvolania (§ 364 CSP).

Odvolanie možno odôvodniť len tým, že :

- a) neboli splnené procesné podmienky,
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú tu prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci)§ 365 ods. 1 CSP).

Odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v odseku 1, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej (§ 365 ods. 2 CSP).

Odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania (§ 365 ods. 3 CSP).

Prostriedky procesného útoku alebo prostriedky procesnej obrany, ktoré neboli uplatnené v konaní pred súdom prvej inštancie, možno v odvolaní použiť len vtedy, ak

- a) týkajú sa procesných podmienok,
- b) sa týkajú vylúčenia sudcu alebo nesprávneho obsadenia súdu,
- c) má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci alebo
- d) ich odvolateľ bez svojej viny nemohol uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie.

V prípade, ak povinný dobrovoľne nesplní to, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, môže oprávnený podať návrh na vykonanie exekúcie podľa Exekučného poriadku.